

saM revista

SERVEI D'ASSISTÈNCIA MUNICIPAL

número 21

Àmbits

JURÍDIC

Nova sentència sobre la ineficàcia del planejament no publicat íntegrament

ECONÒMIC

Innovacions fonamentals de la nova Llei General Tributària, a l'àmbit local

Col·laboracions

JURÍDIC

La protecció dels animals i els ajuntaments

TURISME

La renovació turística d'una destinació madura. Salou, destinació turística familiar

URBANISME

Perspectives per al sòl no urbanitzable del rerepaís: metropolització i altres. La urbanització difosa

GENERAL

Control higiènicosanitari de les piscines d'ús públic

L'entrevista

SEPTEMBRE, 2004

programa de suport als equipaments

Culturals locals

DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

Sumari

Presentació	3
SAMcalendari	4
Breus	6

Àmbits

JURÍDIC

Nova sentència sobre la ineficàcia del planejament no publicat íntegrament	10
--	-----------

ECONÒMIC

Innovacions fonamentals de la nova Llei General Tributària, a l'àmbit local	14
---	-----------

Col·laboracions

JURÍDIC

La protecció dels animals i els ajuntaments	18
---	-----------

TURISME

La renovació turística d'una destinació madura. Salou, destinació turística familiar	20
--	-----------

URBANISME

Perspectives per al sòl no urbanitzable del rerepaís: metropolització i altres.	
La urbanització difosa	22

GENERAL

Control higiènicosanitari de les piscines d'ús públic	26
L'entrevista	30

CRÈDITS

EDITA: DIPUTACIÓ DE TARRAGONA
Servei d'Assistència Municipal (SAM)
DIRECCIÓ TÈCNICA: Francesc Cid
REALITZACIÓ I COORDINACIÓ: Montserrat Martínez
TÈCNICS EDITORIALS: Jordi Bresó - J. Carlos Martínez
FOTOGRAFIA: Arxiu
CORRECCIÓ: Àngels Grau
IMPRESSIÓ: Ind. Gràf. G. Gibert, SA
DIPÒSIT LEGAL: T-273-1999

Servei d'Assistència Municipal
Passeig de Sant Antoni, 100
43003 Tarragona
Tel. 977 29 66 50
Fax 977 29 66 49
E-mail: sam@altanet.org
Web: www.sam.altanet.org

La Diputació de Tarragona no comparteix necessàriament les opinions dels col·laboradors de la SAMrevista.

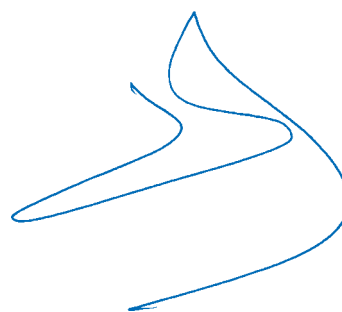
Presentació

COM CADA ANY, UN DELS PRIMERS ACTES EN L'INICI DEL NOU CURS POLÍTIC ÉS LA CELEBRACIÓ DE LA DIADA NACIONAL DE CATALUNYA. ÉS, SENS DUBTE, UNA CELEBRACIÓ QUE CONTÉ ELEMENTS QUE VAN MÉS ENLLÀ DE LA SIMPLE COMMEMORACIÓ HISTÒRICA I QUE, PER A MOLTS DE NOSALTRES, SIGNIFICA UN ESPAI DE REIVINDICACIÓ DEL MODEL DE PAÍS AL QUAL ASPIREM I PEL QUAL TREBALLEM.

Un model de país que s'ha de definir i s'ha d'anar fent realitat amb l'aportació i la implicació de tots els sectors de la societat civil, però que té, en el món local un àmbit d'especial singularitat que des de les institucions municipals no hem de deixar de reivindicar.

En aquest sentit, el món local té al davant un ampli ventall de qüestions relacionades amb aquest model de país que van des de la configuració territorial, la descripció dels àmbits competencials que li corresponen o la manca de definició, fins a l'establiment dels mecanismes de finançament que han de garantir la suficiència financera per tal de desenvolupar les obres i els serveis públics que li pertocuen. No cal dir que hi ha una coincidència gairebé unànime en reclamar la veu que ens correspon i, al mateix temps penso que els electes locals són ben conscients de la importància d'assumir, en paral·lel, la responsabilitat d'usar-la en representació dels nostres conciutadans aportant el conjunt de diferents sensibilitats que conviuen al llarg del territori.

Reivindicació que, en cap cas, significa aturar-se en el desplegament de les actuacions que es venen duent a terme des de les administracions locals sinó tot al contrari, és un constant impuls per tal d'anar incrementant-les en benefici de la qualitat de vida dels nostres pobles. El dia a dia ens permet assenyalar que les administracions locals són innovadores en la cerca de les millors possibilitats per treure el màxim rendiment a llurs recursos, sempre escassos. Són, també, innovadores en el moment d'adaptar-se a noves formes d'afrontar les seves activitats. En aquestes pàgines es podran trobar exemples ben directes com són les consideracions a les innovacions de la Llei General tributària o exemples de la renovació turística d'una destinació madura a les nostres comarques.

Joan **Aregio Navarro**

President de la Diputació de Tarragona

SaMcalendari

CALENDARI D'ACTIVITATS OCTUBRE, NOVEMBRE I

Unitat d'Assistència General Desconcentrada
Servei d'Assistència Municipal

OCTUBRE

1. ESTATS I COMPTES ANUALS

Els estats i comptes anuals establerts a l'article 212 del TRLRHL, se sotmetran al ple per a la seva aprovació abans del dia 1 d'octubre. Un cop aprovats es trametran a la Sindicatura de Comptes abans del 15 d'octubre.

2. PRESSUPOST

El President de l'entitat local ha de formar el pressupost i trametre'l al Ple de la Corporació abans del 15 d'octubre.

3. ORDENANCES FISCALS

Finalitza el termini per aprovar inicialment la modificació de les ordenances fiscals que han de regir per a l'any 2005.

NOVEMBRE

1. CONCESSIÓ DE CRÈDIT EXTRAORDINARI O DE SUPLEMENT DE CRÈDIT

Caldrà aprovar, la primera quinzena d'aquest mes, els expedients de modificació de pressupost mitjançant crèdit extraordinari o suplement de crèdit, per tal d'evitar endarreriments, en el termini d'exposició al públic dels acords municipals i de publicació en el Butlletí Oficial de la Província, que els pogués fer ineficàços.

DESEMBRE

1. PRESSUPOST

Abans del 31 de desembre s'haurà d'aprovar definitivament el pressupost de l'any següent. Juntament amb el pressupost s'ha d'aprovar la plantilla del personal, que haurà de comprendre tots els llocs de treball, degudament classificats reservats a funcionaris, personal laboral i eventual. El pressupost definitivament aprovat s'ha de trametre a l'Administració de l'Estat i a la Generalitat de Catalunya.

ACTIVITATS COMUNES TOTS ELS MESOS DE L'ANY

1. Revisió contínua del padró municipal

D'acord amb la Llei 4/1996, de 10 de gener, de modificació de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases del règim local, en relació amb el padró municipal i amb la normativa de desenvolupament dictada per l'INE, mensualment s'han de trametre a aquests ens les variacions produïdes en el padró d'habitants.

Els ajuntaments, d'acord amb l'article 81 del Reglament de població i demarcació territorial de les entitats locals, aprovat pel RD 2612/1996, de 20 de desembre, de modificació del RD 1690/1986, d'11 de juliol, han d'aprovar la revisió dels seus padrons municipals amb referència a l'1 de gener de cada any, formalitzant les alteracions portades a terme durant l'exercici anterior.

2. Cotització al règim general de la Seguretat Social

Abans de cada final de mes s'han de presentar els impresos TC1 i TC2 del personal laboral, funcionaris integrats

(procedents de MUNPAL) i funcionaris de nou ingrés (no procedents de MUNPAL), separats per grups, corresponents al mes anterior.

3. Estadística d'edificació i vivenda

Dins els deu primers dies de cada mes s'han de presentar a la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, els qüestionaris corresponents a les llicències d'obres atorgades en el mes anterior, i l'estadística d'edificació i vivenda establerta a l'Ordre de 29 de maig de 1989, de normes per a l'elaboració de l'edificació i vivenda.

4. Dipòsit de detinguts

D'acord amb l'Ordre de 20 de juliol de 2000, del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya, i per tal de percebre les quantitats assignades, els ajuntaments que disposin de custòdia de detinguts han de presentar, cada mes, a la Conselleria de Justícia (Presó de Tarragona) mitjançant certificació acreditativa, el nombre de detinguts o presos per dia, amb indicació de les circumstàncies personals, expedida pel

secretari de la corporació o per l'encarregat del dipòsit, amb el vistiplau de l'alcalde, on s'acompanyarà còpia certificada de les ordres de detenció, presó, trasllat o llibertat dictada per les autoritats judicials.

5. Tutela financera

L'Ordre de 28 de juny de 1999 del Departament d'Economia i Finances de la Generalitat va modificar la informació que han de trametre els ens locals i els ens dependents en les sol·licituds d'autorització i en les comunicacions, relatives a la concertació d'operacions de crèdit.

Els deu primers dies de cada mes, els ens locals, els seus organismes autònoms i les societats mercantils de capital íntegrament local han de comunicar a la Direcció General de Política Financera les operacions de crèdit de termini igual o inferior a un any, formalitzades o avalades durant el mes anterior. Aquesta comunicació s'ha d'efectuar mitjançant la tramesa del model CT «Operació de tresoreria» que recull aquesta ordre.

D'altra banda, també han de comunicar a la Direcció General de Política Financera, les operacions de crèdit no subjectes a autorització, de termini superior a un any, que haguessin realitzat. Aquesta comunicació es farà durant els deu dies primers del mes següent al de la formalització, en

el mateix ordre amb el que han estat formalitzades.

6. Informació de l'execució del pressupost i dels moviments de tresoreria

El Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, que aprova el Text refós de la Llei d'hisendes locals (en endavant TRLRHL) estableix que l'interventor haurà de trametre al ple, informació de l'execució del pressupost i del moviment de tresoreria en els terminis i amb la periodicitat que estableixi el ple.

7. Llicències

El Decret 179/1995, de 13 de juny, pel qual s'aprova el Reglament d'obres, activitats i serveis dels ens locals, estableix l'obligació de donar publicitat, al tauler d'anuncis de la corporació, dels acords o resolucions de l'atorgament de llicències.

8. Activitats recreatives i els establiments públics

La Llei 10/1990, sobre policia de l'espectacle, les activitats recreatives i els establiments públics, estableix que els ajuntaments han de comunicar a la Delegació Territorial de la Generalitat a Tarragona les resolucions relatives a llicències d'obertura de locals dedicats a espectacles i d'establiments de pública concurrència, i també els canvis de titularitat, de raó social o de domicili a l'efecte de les notificacions.

2. ORDENANCES FISCALLS

Abans del 31 de desembre s'hauran de publicar les ordenances fiscals amb els nous tributs, taxes i preus públics que entrin en vigor a partir de l'1 de gener del 2005. Per tal de poder publicar la seva aprovació definitiva es recomana la seva presentació al BOP abans del dia 17 de desembre de 2004.

3. PUBLICACIÓ D'INFORMACIÓ MUNICIPAL

Trimestralment, les capitals de província, les poblacions de més de 50.000 habitants (ROF) i aquelles poblacions que segons la Llei 7/1985 sigui obligatori, han de publicar un butlletí d'informació municipal on s'insereixi un extracte dels acords i de les resolucions adoptades.

4. ANIMALS DE COMPANYIA

El Decret 328/1998, de 24 de desembre, de la Generalitat obliga els ajuntaments a organitzar un registre censal d'animals de companyia. Els propietaris dels animals han d'inscriure'ls en aquest cens del municipi de residència habitual de l'animal. Els ajuntaments han de comunicar al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca les altes i baixes, així com les modificacions que es produeixin de les dades censals com a mínim un cop a l'any.

AVANÇAMENT GENER 2005

1. IRPF

Fins el dia 20 de gener l'ajuntament haurà de presentar a la Delegació d'Hisenda la declaració de les quantitats retingudes en al quart trimestre de l'any anterior i el resum anual.

- Retencions i ingressos a compte de rendiments del treball.
- Quart trimestre de l'any anterior. **Model 110**
- Resum anual. **Model 190**

Fins el dia 20 de gener es presentarà declaració de la retenció practicada el trimestre anterior per rendiments procedents de l'arrendament d'immobles urbans.

2. IVA

Fins el dia 1 de febrer es presentaran els impresos 300 (règim general) i 311 (règim simplificat) corresponents al quart trimestre de l'any anterior. També es presentarà l'impres 390 de resum de l'any anterior.

3. LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DE L'EXERCICI ANTERIOR

El pressupost de cada exercici es liquidarà, quant a recaptació de drets i pagament d'obligacions el 31 de desembre de cada any, segons el TRLRHL. La liquidació del pressupost es farà per l'ens local abans del primer de març i s'aprovarà pel President de la corporació, previ informe de la intervenció. De la liquidació del pressupost s'hen donarà compte al proper ple en la primera sessió que tingui lloc.

4. DEUTE PERPETU A FAVOR DELS AJUNTAMENTS

Els ajuntaments que tinguin inscripcions nominatives de Deute perpetu han de tenir en compte que aquestes inscripcions degudament facturades, s'han de presentar, a la Intervenció d'Hisenda de la seva província, perquè els sigui liquidats i reconeguts els interessos corresponents al venciment del trimestre anterior.

PLA D'ACCIÓ MUNICIPAL (PAM), L'EINA D'AJUT ALS MUNICIPIS

La Diputació de Tarragona des de fa uns anys està col·laborant amb les actuacions que porten a terme els ajuntaments de la demarcació en la millora dels seus serveis i instal·lacions i fins i tot, en la creació de nous. En aquest sentit, la Diputació va engegar un pla d'ajuts als municipis conegut com a Pla d'Acció Municipal (PAM), que es va iniciar el quadrienni 1992-95 i que ha anat tenint continuïtat en els quadriennis 1996-99 i 2000-2003.

La Diputació, des d'enguany, està exempta d'algunes aportacions econòmiques que venia realitzant a l'administració de la Generalitat, i això li permet poder dur a terme un programa d'actuació municipal molt ambiciós, de més contingut econòmic i amb abast al quadrienni 2004-2007, el qual representarà duplicar l'aportació de l'anterior quadrienni i que quedarà xifrat en 36.000.000 euros.

Aquesta xifra permetrà donar major cobertura als ajuntaments, ja que no només se subvencionen obres municipals sinó que també és obert a l'adquisició tant d'immobles com de béns mobles de caràcter patrimonial que puguin necessitar per atendre els serveis mínims que exigeixen les lleis.

Les aportacions que la Diputació farà a cada comarca de la demarcació durant el present quadrienni són les següents:

Comarca	Import (EUR)
Alt Camp	4.036.037,34
Baix Camp	5.671.252,91
Baix Ebre	3.400.823,82
Baix Penedès	3.148.480,78
Conca de Barberà	3.346.642,94
Montsià	2.905.708,57
Priorat	3.312.368,28
Ribera d'Ebre	2.651.564,46
Tarragonès	5.326.719,99
Terra Alta	2.178.202,93

SE SIGNA UN CONVENI AMB CAMERATA XXI

La Diputació de Tarragona i la Fundació Camerata XXI van signar el passat mes de juny un conveni mitjançant el qual la institució intercomarcal patrocinà un cicle de tres concerts que aniran a càrrec de les formacions musicals que té Camerata XXI i que se celebraran a diversos municipis de les comarques tarragonines establerts d'acord entre les parts signants. El conveni ha estat signat pel president de la Diputació, Joan Aregio, i per Marcel Pascual Anguera, en representació de Camerata XXI.

El cicle de concerts esmentat consistirà en la realització de tres actuacions en total, a càrrec de qualsevol de les formacions musicals que formen part del projecte Camerata XXI: la COS (Con-

junt Orquestral Simfònic) i l'Orquestra Camerata XXI. La Diputació col·laborarà econòmicament en la realització dels concerts que porta a terme aquesta fundació que promociona joves músics de les nostres comarques amb la quantitat de 17.000 euros.

LA DIPUTACIÓ DESTINA 1'5 MILIONS D'EUROS AL PLA DE GASIFICACIÓ

La Diputació de Tarragona destinarà al llarg d'aquest any un total de 1.500.000 euros al pla de foment de les xarxes locals de gas als petits municipis, segons es va aprovar en el ple de l'ens intercomarcal el passat mes d'agost.

Aquest pla preveu ajuts econòmics per als municipis de fins a 2.000 habitants per tal que puguin ampliar o millorar les xarxes de gas que hi ha o senzillament crear-ne de noves. El pla, doncs, s'insereix en la política de la Diputació de donar suport als municipis de les comarques tarragonines, especialment aquells més petites i amb menys recursos.

Els ajuts es preveuen amb una quantitat màxima en funció de la població: 60.000 euros en municipis de fins a 500 habitants; 90.000 en municipis de fins a 1.000 habitants i 120.000 euros per a poblacions de fins a 2.000 habitants. Aquest ajut no pot superar en cap cas el 50% del cost total del projecte

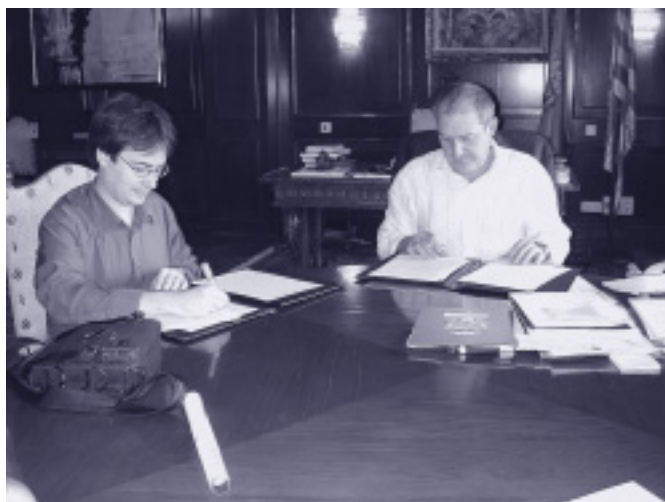
i és compatible amb ajuts d'altres administracions.

Els ajuntaments interessats tindran dos mesos de termini per a presentar la sol·licitud a partir de la data de publicació de les bases en el Butlletí Oficial de la Província.

LA DIPUTACIÓ, PREOCUPADA PER L'ABASTAMENT D'AIGUA A DIFERENTS MUNICIPIS

El president de la Diputació de Tarragona, Joan Aregio, s'ha fet ressò de la preocupació mostrada per molts pobles de les comarques tarragonines que aquest estiu han tingut problemes d'aigua, tant en el subministrament com en la qualitat, i va trametre un escrit al director de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) posant de manifest que «al llarg de l'estiu aquesta presidència ve rebent reiterades queixes dels alcaldes de les comarques de Tarragona referents als problemes que tenen amb el subministrament d'aigua de boca, per a la població».

En aquest escrit, Joan Aregio va assenyalar que aquesta problemàtica afecta pràcticament a cadascuna de les nostres comarques i que «els problemes plantejats van des de la no potabilització de l'aigua a causa de la contaminació per nitrats, o simplement, perquè els recursos propis estan esgotats o per la negativa de la

institució que presidiu a realitzar les obres, ja aprovades, i algunes d'elles fins i tot iniciades, de connexió a la xarxa d'aigües del Consorci d'Aigües de Tarragona».

El president de la Diputació de Tarragona fa seva, i de la institució que presideix, aquesta preocupació que, segons va assenyalar, s'agreuja més encara per les informacions que els responsables locals li han tramès, «que és la manca de solucions que des de la institució que dirigeix els doneu».

Com a conclusió de la problemàtica expressada el president de la Diputació, institució que està al servei dels ajuntaments de la demarcació de Tarragona, va demanar al director de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) la màxima sensibilització per solucionar aquestes situacions.

PRESENTAT EL PROJECTE DE CONSTRUCCIÓ D'UN NOU ACCÉS A PUIGPELAT

El vicepresident de la Diputació, Salvador Pallarès, i el responsable dels Serveis Tècnics Territorials, Joan Zaballos van presentar el passat mes de juny un projecte per a la cons-

trucció d'un nou vial d'accés a Puigpelat de gairebé dos quilòmetres de longitud, i que unirà les carreteres TV-2034 de Valls a Puigpelat, i la C-51 del Vendrell a Valls. Aquesta nova carretera servirà de connexió directa entre les poblacions de Puigpelat i Alió, a la vegada que donarà accés al nou polígon industrial de les Rases, en fase de construcció, i també facilitarà l'accés des de Puigpelat a l'autopista AP-2 de Lleida a Barcelona.

Les obres a realitzar consisteixen en la construcció d'una nova carretera de set metres d'amplada de calçada sobre nou metres de plataforma total i una longitud de 1.770 metres. La connexió amb la carretera TV-2034, de Valls a Puigpelat, es farà mitjançant una rotonda de 50 metres de diàmetre exterior i amb un illot central de 15 metres de radi. La connexió amb la carretera C-51, del Vendrell a Valls, es realitzarà mitjançant una altra rotonda que anirà a càrrec de la Generalitat, ja que és l'administració titular de la carretera comarcal.

Les obres han estat adjudicades a la Unió Temporal d'Empreses (U.T.E) Panasfalto

S.R.L. i s'iniciaran el proper mes de setembre amb un termini d'execució d'un any. La redacció del projecte i la direcció de les obres van a càrrec dels serveis Tècnics Territorials de la Diputació de Tarragona.

El pressupost d'adjudicació és d'1.132.000 euros, que juntament amb l'import de les expropiacions de 283.784 euros representa un cost total d'1.415.784 aportats íntegrament per la Diputació de Tarragona.

INAUGURADES LES OBRES DE LA CARRETERA DE PAÜLS A XERTA

La Diputació de Tarragona va inaugurar el passat mes de juliol les obres realitzades a la carretera TV-3541, de Paüls a Xerta, entre els punts quilomètrics 5,400 i 6,542 amb una inversió total d'1.467.555,24 euros.

Aquesta fase de millora de la carretera ha estat vital per a la població de Paüls ja que és l'única via existent que permet l'accés rodat a la població. Les obres han consistit en una notòria millora del traçat, de 1.142 metres de longitud, amb una secció tipus de 7 metres d'amplada de calçada amb berma de 0,50 metres al costat del barranc i cuneta reduïda d'1 metre al costat de la muntanya. A més, s'ha fet el corresponent drenatge amb cuneta formigonada i s'han condicionat els accessos als camins afectats. Aquesta ha estat l'última i més important actuació que ha realitzat la Diputació per completar la millora a la totalitat dels 9,4 km que separen la veïna població de Xerta.

El termini d'execució de l'obra ha estat de 13 mesos, realitzada per l'empresa constructora Lubasa, amb la redacció del

projecte i la direcció de les obres a càrrec dels Serveis Tècnics Territorials de la Diputació de Tarragona. Les obres han comportat una inversió total de 1.467.555,24 euros finançats íntegrament per la Diputació de Tarragona.

SE SIGNA UN CONVENI AMB ACCIÓ CULTURAL DEL PAÍS VALENCIÀ PEL FOMENT DE LA LLENGUA I LA CULTURA

La Diputació de Tarragona i Acció Cultural del País Valencià han signat un conveni de col·laboració mitjançant el qual la institució intercomarcal participarà econòmicament en l'adquisició per part de l'entitat valenciana de l'edifici «El Siglo» per la seva destinació íntegra al foment de la llengua i de la cultura catalana al País Valencià.

Per poder difondre i impulsar la llengua i la cultura catalana al País Valencià, la Diputació de Tarragona ha atorgat a l'esmentada entitat una subvenció de 60.000 euros, lliurament que es farà efectiu un cop s'acrediti la compra de l'immoble i que s'assumeixi el compromís que aquest edifici es dedicarà al foment de la llengua i la cultura catalana.

El conveni de col·laboració ha estat signat per Eliseu Climent, en representació d'Acció Cultural del País Valencià, i per Joan Aregio, president de la Diputació de Tarragona, entitat que col·laborarà de forma conjunta amb la resta d'institucions catalanes interessades en fer realitat aquesta iniciativa. A l'acte hi ha estat present, també, el vicepresident de la Diputació, Josep Maria Tost.

ACTUACIONS D'AJUDA TÈCNICA D'ENGINYERIA ALS AJUNTAMENTS DE LA DEMARCACIÓ

Durant els primers sis mesos d'aquest any, la Diputació de Tarragona, a través del Servei d'Assistència Municipal (SAM), ha desenvolupat noves actuacions d'ajuda tècnica d'enginyeria a diferents ajuntaments de les comarques tarragonines.

La Diputació de Tarragona, a través de la Unitat d'Enginyeria Municipal, coopera amb els municipis realitzant informes tècnics, redacció de projectes, informes i direcció d'obres, plans d'emergència municipal INFOCAT, pavimentació i serveis en voreres, aixecaments topogràfics i còpies de projectes, entre d'altres.

D'entre les actuacions realitzades durant aquest període destaquen l'embassament d'aigua potable a Vimbodí, la remodelació de la façana de Benifallet del riu Ebre, la remodelació de l'avinguda Catalunya de Gandesa, la renovació del paviment a Godall, el cobriment del torrent de les Piles, les obres per al nou clauvegueram del nucli d'Albarca a Cornudella de Montsant, les noves instal·lacions de la seu del Consell Comarcal del Baix Ebre, el projecte d'urbanització de la zona de l'eixample de Mont-ral, la connexió del Centre Mas Bové als serveis municipals de Constantí, el projecte de millora del camí municipal de Pontils a Vallespinosa, la segona fase de la pavimentació i serveis a la Torre de Fontaubella, el nou enlluminat de Xerta i s'han iniciat les obres per renovar l'enlluminat públic a Solivella. D'entre aquestes obres cal destacar, com a obra singular, la construcció d'una barcaça, per creuar el riu Ebre, a Garcia.

LA DIPUTACIÓ OFERTA ENGUANY 13 EXPOSICIONS ITINERANTS ALS AJUNTAMENTS

La Diputació de Tarragona ha presentat als ajuntaments el programa d'exposicions itinerants, una oferta de 13 propostes d'art per al 2004 que arriben a tots els municipis, i amb la qual la Diputació consolida definitivament aquest programa. Les exposicions inclouen, entre d'altres estils, mostres de fotografia, gravat, pintura i escultura a través de l'obra de reconeguts artistes com Sancho Piqué, Isidre Valentines, Lluís M. Saumells, Santiago Costa o Julio Antonio. Enguany s'afegeixen a l'oferta dues exposicions més, on es reflecteixen diversos aspectes de l'activitat humana que han estat motiu d'inspiració per a diferents artistes: Memòria Col·lectiva, del prestigiós fotògraf vallenc Pere Català Pic, i la mostra pictòrica Escenes.

Per informar als ajuntaments d'aquesta oferta cultural el pas-

sat mes d'abril es van imprimir 1.500 opuscles. Aquests també han de servir per donar a conèixer la posada en marxa d'una nova pàgina web on s'ofereix una completa informació sobre les exposicions itinerants, al mateix temps que facilita la gestió electrònica integral de cara als ajuntaments. En aquesta pàgina web es pot trobar, entre altres coses, informació sobre els artistes, una selecció d'imatges i la relació d'obres que comprèn cada exposició. La pàgina es troba a l'adreça www.altanet.org/ciutada/itinerants.

LA DIPUTACIÓ PATROCINA LA CAMPANYA DE TEATRE A LES ESCOLES 2004

El passat mes d'abril en un acte celebrat al palau de la Diputació, el president de la Diputació de Tarragona, Joan Aregio, va rebre els representants dels Centres de Recursos de la demarcació de Tarragona per lliurar-los la subvenció que la institució intercomarcal concedeix anualment per a la realització de la Campanya de Teatre a les escoles. L'acte va comptar també amb la presència del vicepresident, Albert Vallvé, de diversos diputats provincials, i del director dels Serveis Territorials

d'Ensenyament a Tarragona, Josep Maria Pallàs.

La Diputació de Tarragona patrocina aquesta activitat amb 81.140 euros anuals, contribuint així al desenvolupament i consolidació d'aquesta iniciativa, que consisteix en la realització de diferents festivals i mostres de teatre infantil i juvenil a tota la demarcació de Tarragona. En aquesta campanya, coordinada per l'Associació Teatrescola de Valls, es preveu que es duguin a terme 229 actuacions, amb la participació activa de més de 5.000 alumnes de primària i secundària.

En el transcurs de l'acte el president de la Diputació, Joan Aregio, va assenyalar que la corporació se sent molt satisfeta de renovar aquest compromís d'impulsar el teatre a l'escola ja que tant la participació com els resultats obtinguts són altament positius. Per la seva part, el coordinador de la campanya de Teatre a les Escoles, Vicenç Garrido, va agrair aquest reconeixement fet per part de la Diputació així com el suport econòmic que reben de la institució intercomarcal sense el qual

seria impossible poder realitzar aquesta tasca.

Aquesta acció s'emmarca dins d'un ampli conjunt d'actes de patrocini que porta a terme la Diputació de Tarragona per contribuir al foment del teatre a la demarcació.

SUPORT A PROJECTES DE COOPERACIÓ INTERNACIONAL

La Diputació de Tarragona ha aprovat enguany, per primera vegada, les bases d'una convocatòria per a la concessió de subvencions a organitzacions no governamentals de les comarques de Tarragona per a projectes de cooperació internacional.

Els ajuts que aniran amb càrrec a l'1% del fons provincial de cooperació al desenvolupament, es concediran a totes aquelles activitats i projectes que es presentin i que tinguin com a finalitat contribuir al desenvolupament dels països del tercer món, a campanyes i activitats que es considerin prioritàries esdevingudes per raons catastròfiques i per a altres activitats d'educació i sensibilització que es duguin a terme en aquest àmbit.

El termini de presentació de sol·licituds va tenir lloc des del 10 de març fins al dia 10 d'abril d'aquest any.

LA DIPUTACIÓ RET UN HOMENATGE A L'EQUIP D'HOQUEI ARENAMAR REUS DEPORTIU

La Diputació de Tarragona va oferir el passat mes de maig una recepció oficial a l'equip d'hoquei Arenamar Reus Sportiu, amb motiu de l'obtenció per part de l'equip de la copa CERS a Bassano (Itàlia).

La corporació provincial, encapçalada pel seu president, Joan Aregio, va voler d'aquesta manera tributar un merecut homenatge a l'equip d'hoquei reusenc que per segon any ha aconseguit aquest preuat trofeu.

Joan Aregio, després de felicitar els guanyadors, va ressaltar el fet que l'Arenamar Reus Sportiu amb aquesta victòria recupera els seus orígens i torna a ser gran a Europa, a l'haver obtingut dos títols continentals consecutius. També va assenyalar la importància que té el fet que un equip de la nostra terra estigui al cim d'un esport tan important com és l'hoquei.

A la recepció van assistir-hi la pràctica totalitat de la plantilla així com l'equip titular guanyador de la copa CERS, l'entrenador de l'equip, Manel Barceló, i l'equip directiu encapçalat pels seus presidents, Joan Sabaté i Gerard Aragonès.

àmbit JURÍDIC

NOVA SENTÈNCIA SOBRE LA INEFICÀCIA DEL PLANEJAMENT NO

| Pere-Joan **Torrent i Ribert**

Cap dels Serveis Jurídics de la Diputació de Tarragona

Des de fa temps, els Serveis Jurídics Municipals de la Diputació, amb la inestimable col·laboració dels secretaris-interventors del Servei d'Assistència al Municipi, insistim en un tema inqüestionable:

«El planejament general o derivat, aprovat amb anterioritat a l'entrada en vigor de la Llei 2/2002, d'urbanisme, no publicat íntegrament és ineficax, no té vigència i no és d'aplicació».

Som conscients que l'afirmació té unes conseqüències molt greus urbanísticament. Equival a dir que la majoria dels nostres municipis, que «creuen» tenir el seu planejament aprovat i vigent, en realitat no tenen planejament.

Per diverses causes, que van des de la incredulitat d'alguns a l'oposició d'altres, passant per problemes d'ordre pràctic (planejaments amb un gran nombre de modificacions), o problemes econòmics, la realitat és que

molts pocs ajuntaments han fet cas del nostre advertiment.

Les conseqüències són greus i en tenim exemples cada dos per tres. Ajuntaments que han pres acords totalment correctes i adequats al planejament que ells consideren vigent, veuen com els jutjats i tribunals anul·len els seus acords, per l'únic motiu que el seu planejament no és eficaç a causa de la falta de publicació íntegra de les normes urbanístiques del seu planejament, ja sigui general o derivat.

Tant els dos jutjats contenciosos administratius de

Tarragona com la Sala contenciosa administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, després d'alguns anys en què han mantingut una posició vacil·lant, en aquest moment apliquen amb tot rigor la doctrina establerta pel Tribunal Suprem des de fa bastants anys. És inútil fer comentaris sobre si això és just o no, així com també és del tot estèril buscar els culpables d'aquesta situació. La culpa és molt negra i no la vol ningú. I possiblement caldria repartir-la entre molts.

La realitat és la que és, i davant d'aquesta s'ha de reaccionar amb rapidesa. Tan sols

PUBLICAT ÍNTEGRAMENT

hi ha una solució: que els ajuntaments que encara no ho han fet, publiquin íntegrament les normes urbanístiques del seu planejament en el Butlletí Oficial de la Província. Quinze dies després podran aprovar tots els instruments de gestió urbanística i donar o denegar les llicències urbanístiques o ambientals, amb la total tranquil·litat que els seus acords seran plenament legals i eficaços.

A continuació transcrivim l'última sentència que hem rebut als Serveis Jurídics Municipals de la Diputació

sobre aquesta matèria, dictada per la magistrada del Jutjat contenciós administratiu núm. 2 de Tarragona, de data de 18 de març de 2004. Val a dir que no podem posar cap objecció sobre la correcció d'aquesta sentència. Tenim l'esperança que aquesta sigui l'última que es dicti sobre aquests temes, perquè els ajuntaments hauran publicat íntegrament el seu planejament i així no donaran lloc a què els Jutjats i Tribunals es vegin obligats a anul·lar els seus acords sobre urbanisme per aquest motiu.

JUZGADO CONTENCIOSO-ADMINISTRATIVO NÚMERO DOS DE TARRAGONA

Procedimiento Ordinario nº.

SENTENCIA N.º.

En la ciudad de Tarragona, a dieciocho de marzo de dos mil cuatro.

Visto por la Iltra. Sra. D.ª ANA MARIA APARICIO MATEO, Magistrada del Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº. 2 de Tarragona, el Procedimiento Ordinario nº., seguido a instancia de D., representado por la Procuradora D.ª. y defendido por el Letrado D., contra el acuerdo de la Comisión de Gobierno del Ayuntamiento de de, por el que se deniega al citado la licencia de obras solicitada para la instalación de un en las parcelas del polígono de dicho término municipal. La Corporación demandada se personó en el procedimiento bajo la representación y defensa del Letrado de la Diputación D.

ANTECEDENTES DE HECHO

PRIMERO: Por D. se formuló demanda en la que, tras exponer los hechos y fundamentos legales que estimó oportunos en apoyo de su pretensión, terminó suplicando que se dictara sentencia estimatoria del recurso, en la que se declarase nulo el acto recurrido y se reconociese el derecho del citado a la obtención de la licencia de obras y al permiso de actividad solicitados, con imposición de costas a la demandada.

SEGUNDO: Admitida la demanda, previa reclamación del expediente administrativo, se dio traslado a la demandada, que formuló oposición en los términos que constan en el correspondiente escrito; acordándose el recibimiento del juicio a prueba con el resultado que obra en las actuaciones, y practicándose trámite de conclusiones.

TERCERO: En la tramitación del procedimiento se han observado las prescripciones legales.

FUNDAMENTOS DE DERECHO

PRIMERO: Por D. se presentó escrito de ante el Ayuntamiento de, por el que solicitaba licencia de obras para la construcción de un en las parcelas del polígono de dicho término municipal, al que se acompañaba el correspondiente proyecto técnico.

En fecha se emitió informe por los servicios técnicos del Ayuntamiento en el que, tras poner de manifiesto que los terrenos de que se trata están clasificados como suelo no urbanizable, de especial protección valor agrícola,, y que no se cumple en este caso la superficie mínima exigida por de las Normas Subsidiarias,, por constar en el catastro la finca como de secano, propone la denegación de la licencia solicitada.

Mediante acuerdo de la Comisión de Gobierno del Ayuntamiento de se denegó la licencia de obras, con fundamento sustancialmente en el contenido del anterior informe.

SEGUNDO: Por la representación del recurrente se opone, en primer lugar, que las Normas Subsidiarias de Planeamiento Urbanístico tomadas en consideración por la Corporación demandada no son de aplicación en este caso, por no haber sido publicadas en el Boletín Oficial de la Provincia de Tarragona, conforme preceptúa el art. 70.2 de la Ley de Bases de Régimen Local.

La sentencia de la Sala 3ª del Tribunal Supremo de 24 de diciembre de 2002 resume la doctrina jurisprudencial en la materia, sosteniendo: «Aunque la decisión sobre si la publicidad de los planes urbanísticos exigía no sólo la publicación de los acuerdos de aprobación definitiva de aquéllos sino también de sus normas dio lugar a una jurisprudencia contradictoria, tras las sentencias de la Sala de Revisión de 11 de julio y 29 de octubre de 1991 la cuestión ha sido resuelta en el sentido de que la publicación en el Boletín Oficial correspondiente era necesaria tanto para las Corporaciones Locales como para aquellos cuya aprobación definitiva correspondiese a las Comunidades Autónomas, y desde entonces existe constante jurisprudencia al respecto (...) Esta obligación alcanza también a la Comunidad Autónoma de Cataluña, pese a que los artículos 71 y 89 del Real Decreto Legislativo 1/1990, de 12 de julio, pudieron inducir a algún equívoco, puesto que sólo hablan de la publicación de los acuerdos de aprobación definitiva de los instrumentos de planeamiento, no de sus normas, ya que, como declaran las sentencias de 20 de septiembre y 9 de febrero de 2001, la materia que nos ocupa se refiere a la eficacia de las normas jurídicas (pues los planes de urbanismo lo son), por lo que, correspondiendo la misma a la competencia exclusiva del Estado (artículo 149.1.8 de la Constitución), cualquier norma autonómica ha de interpretarse de acuerdo con la normativa estatal, en este caso con el artículo 70.2 LBRL, en el sentido en que este precepto ha sido entendido por la jurisprudencia, es decir en el de que la eficacia de los planes urbanísticos, ya corresponda su aprobación definitiva a los Ayuntamientos ya a las Comunidades Autónomas, exige la previa publicación de sus normas y no sólo la del acuerdo de aprobación definitiva.- Esta

doctrina jurisprudencial debe ser mantenida tras la reforma del artículo 70.2 LBRL operada por la Ley 39/1994, de 30 de diciembre...» En idéntico sentido se pronuncian las sentencias del Alto Tribunal de 12 de noviembre de 2001, de 18 de junio y 28 de septiembre de 2002 y 1 de febrero de 2003, entre otras.

Por consiguiente, no constando la publicación del texto íntegro de las Normas Subsidiarias de Planeamiento Urbanístico de, se hace obligado señalar que carecerán de eficacia para servir de soporte al acto impugnado en este caso, lo que supone modificación del criterio sostenido en anteriores pronunciamientos por imperativo de la doctrina que ha quedado expuesta.

TERCERO: Tal ineficacia, no obstante, no puede traducirse en la concesión de la licencia de obras enjuiciada, y mucho menos la de actividad, que también se postula en la litis, habida cuenta de que esta última no consta se solicitara conjuntamente por el interesado, y de que la tramitación de la primera deberá someterse, en todo caso, a las previsiones del art. 48 de la Ley 2/2002, de 14 de marzo, de Urbanismo de Cataluña, en el que se regula el procedimiento para la aprobación de proyectos de actuaciones específicas de interés público en suelo no urbanizable, como el que nos ocupa.

En consideración a lo expuesto, procederá dar lugar en parte al recurso, en el sentido de anular el acuerdo impugnado con retroacción de las actuaciones a fin de que por el Ayuntamiento demandado se proceda a la tramitación del procedimiento que prevé el art. 48 de la Ley 2/2002, en el que se determinará si la licencia de obras solicitada se ajusta a las previsiones de la normativa que resulte definitivamente aplicable; sin perjuicio de

la tramitación conjunta de la licencia ambiental que corresponda, caso de que la parte reitere en dicho expediente su solicitud. Y sin que en el presente proceda entrar a examinar las cuestiones relativas a la superficie máxima exigida, distancia del núcleo urbano, y posibles condiciones ambientales, por resultar inoperantes en esta litis.

CUARTO: No se aprecia la concurrencia de temeridad o mala fe en las partes a los efectos de la imposición de las costas procesales causadas, conforme a la regulación contenida en el art. 139.1 LJCA.

VISTOS los preceptos citados y demás de aplicación.

FALLO

Que debo dar lugar en parte al recurso contencioso-administrativo interpuesto por D. contra el acuerdo de la Comisión de Gobierno del Ayuntamiento de, por el que se deniega al citado la licencia de obras solicitada para la instalación de un en las parcelas del polígono de dicho término municipal, que se anula por no ser conforme a Derecho, con retroacción de las actuaciones, a fin de que por el Ayuntamiento se proceda a la tramitación del procedimiento del art. 48 de la Ley 2/2002, en los términos que han quedado expuestos.

Sin que proceda hacer expresa imposición de las costas procesales causadas.

Contra la presente resolución no cabe recurso alguno (art. 81 LJCA).

Así por esta mi sentencia, lo pronuncio, mando y firmo.

àmbit ECONÒMIC

INNOVACIONS FONAMENTALS DE LA NOVA LLEI GENERAL TRIBU

| Antonio Serret Masjà

Secretari Interventor del SAM de la Diputació de Tarragona

NECESSITAT DE LA NOVA LLEI

La nova Llei General Tributària, Llei 58/2003, de 17 de desembre (LGT), que va entrar en vigor el dia 1 de juliol del 2004, suposa una mesura de singular importància, perquè reformar la LGT significa tant com tocar els nervis més sensibles de la nostra política fiscal. La pròpia exposició de motius explica que la LGT és l'eix central de l'ordenament tributari on es recullen els seus principis essencials i es regulen les relacions entre l'Administració tributària (estatal, autonòmica i local) i els contribuents.

Tres circumstàncies, en particular, clamaven una nova codificació: el pas del temps (40 anys), la dispersió de les normes i la necessitat de donar seguretat al ciutadà, així com de reduir els seus conflictes amb la Hisenda Pública.

La tan encomiada LGT de 1963, Llei 230/1963, de 28 de desembre, ja s'havia modificat massa vegades, amb reformes parcials contradictòries, tant entre elles (penseu en les reformes de 1985 i de 1995), com amb l'esperit i la redacció de 1963. Una redacció anterior a la Constitució de 1978, que no recollia els avan-

ços que la tècnica jurídica -el Dret aplicat a la Hisenda Pública- ha experimentat en els últims decennis.

La nova LGT tracta de reduir el grau de dispersió normativa, adequant i sistematitzant les normes fonamentals que regeixen la relació Administració-Contribuent. La Llei 1/1998, de Drets i Garanties dels Contribuents, el Reglament General d'Inspecció, el de Recaptació i el Reglament que disciplina les reclamacions economicoadministratives, no són més que els exemples d'una normativa dispersa que evoluciona, sempre amb canvis molt freqüents, en forma paral·lela i sense l'adequada i convenient coordinació. Qualsevol tècnic en dret sap quina és la conseqüència d'aquesta dispersió: llacunes, contradiccions, solapaments, confusió en la normativa, ineficàcia en la seva aplicació, incomprensió per al ciutadà que paga, i enfrontament i litigis entre el ciutadà i l'Administració.

La nova LGT pretén millorar les relacions de l'Administració amb els contribuents amb les formes que la tècnica jurídica ensenya a fer-ho: reduint en la mesura que es pugui els àmbits de discrecionalitat de l'actuació administrativa, introduint una

major claredat en les normes, procurant una major seguretat jurídica al ciutadà, ampliant les possibilitats que l'Administració depuri els seus propis actes quan aquests no siguin conformes a Dret facilitant que Administració i ciutadans puguin posar-se d'acord en el sentit de la Llei i en la mesura o existència -tantes vegades incerta- dels fets sotmesos a gravamen, i procurant una solució més ràpida als litigis quan aquests -malgrat tot- es produeixin.

ESTRUCTURA

En el títol 1, «Disposicions generals de l'ordenament tributari», cal destacar, en primer lloc, la disposició continguda en el seu art. 12.3, segons la qual «les disposicions interpretatives o aclaridores» -dictades en l'àmbit de l'Estat pel ministre d'Hisenda- «seran d'obligat compliment per a tots els òrgans de l'Administració tributària i es publicaran en el Butlletí Oficial que correspongui».

Es posa fi, així, a la situació d'alta inseguretat i de controvertència permanent originada després de la creació d'una AEAT dotada també, d'autonomia interpretativa, que ha desembocat, perquè així s'ha volgut, en la total autonomia interpretativa de cada funcionari, en contra no només dels principis de seguretat i igualtat, sinó també de la disciplina, l'eficàcia i el bon funcionament de qualsevol organització.

A partir de l'entrada en vigor de la nova LGT, l'Administració Tributària es farà sentir amb una sola veu, és a dir, que s'haurà d'interpretar la Llei en els punts que ofereixen una problemàtica més acusada i de major incidència social.

També al servei de la seguretat -i per tant, de la llibertat- s'ha donat nova redacció a la clàusula general antielusiva, rebutjant el nom de «fraude de llei» i el de «abús de norma o de dret», pel seu component intencional de difícil prova, es-

tablint el de «*conflicte en l'aplicació de la norma tributària*». Amb tota claredat expressa que es tracta d'una aplicació excepcional del procediment analògic, que es posa en mans de l'Administració per exigir el tribut prescindint de la norma aplicada pel contribuent i aplicant la norma que hagués aplicat el legislador -d'acord amb la intenció reflectida en la normativa de cada tribut-, si hagués tingut al punt de mira d'aquell cas concret.

En el títol II, «Els tributs», es regulen i diferencien amb major concisió les diferents obligacions de pagament que les normes tributàries imposen al costat de l'obligació tributària principal i que han adquirit major rellevància en l'actual sistema de gestió basat en l'activitat de l'administrat. Cal destacar en aquest títol una millor -més ponderada i justa sens dubte- regulació dels interessos de demora.

Però és en el títol III, «L'aplicació dels tributs», on es reflecteix la necessitat d'una nova LGT que substitueixi la vella LGT de 1963; una Llei, la del 63, instal·lada en el sistema de gestió basat en la liquidació administrativa realitzada sobre els fets declarats pel contribuent i no -com passa ara- en el sistema d'autoliquidació.

El sistema d'autoliquidació que -copiant-ho malament dels EUA -s'implanta a Espanya a mitjans dels anys 70, com a sistema normal i generalitzat de gestió i aplicació dels tributs, origina dos greus disfuncions pel fet que la seva mala còpia no integra en el nostre sistema totes les peces necessàries per al seu bon funcionament.

D'un costat, tal com es va copiar, es traslladen al contribuent totes les tasques que abans realitzava l'Administració: la de declarar els fets, qualificar-los, interpretar la Llei, aplicar-la, li-

quidar el tribut i pagar. L'Administració es reserva només la tasca de vigilar el seu bon comportament i de corregir, si és procedent, la seva actuació.

Per l'altre costat no s'establia una separació de gestió i inspecció, disfunció que ara queda superada en la nova Llei, la qual si que fa aquesta clara separació.

La nova Llei diferencia els procediments de gestió normal dels tributs, que inclouen la comprovació sumària de l'autoliquidació i declaració; i els procediments d'inspecció que, segons aquesta separació, han d'estar dirigits en la investigació i només com a conseqüència o al costat d'aquesta en la comprovació. Quan sorgeixen dubtes respecte el sentit de la Llei o respecte els fets als quals s'aplica, es propicia la col·laboració entre Administració i administrat per al ràpid «arranjament» d'un possible conflicte.

Podem esperar així una reducció dels litigis, un augment de la recaptació i una major eficàcia de la Inspecció que li

permeti concentrar els seus esforços en la lluita contra l'economia submergida i els diners negres que aquesta genera.

Els tributs, al costat de la Seguretat social, trànsit i urbanisme, col·lapsen el sistema judicial. El sistema, simplement, no funciona. Hi ha una fallada escandalosa en l'organització de la vida social. Una Justícia que tarda tant a resoldre els litigis suposa, en més d'una ocasió, una autèntica denegació de justícia.

Les actes amb acord són l'instrument fonamental que la nova LGT incorpora al sistema d'autoliquidació, la peça que sempre ha faltat per al seu normal funcionament. Permet estendre ponts d'enteniment i col·laboració en un sistema que, a falta d'aquesta peça, no només aboca a un continu enfrontament entre contribuents i administració, sinó que acaba -perquè només s'inspecciona als que declaren- per afavorir l'economia submergida i l'evasió. Les actes amb acord permetran fixar el sentit de la Llei i l'entitat dels fets als que s'aplica mitjançant un

acord; un contracte de transacció que, aclarits, de comú acord, els dubtes que la llei i els fets puguin suscitar, determina el quant a pagar - pagament immediat -, els interessos pel possible retard i si s'escau, les sancions reduïdes - per a incentivar l'acord - en els termes previstos en la Llei (en general el 50%).

Un altre instrument fonamental de col·laboració, que contribueix a la seguretat jurídica, són les consultes. L'aplicació conjunta del sistema per contribuents i administració es veu afavorida, a més, pel caràcter vinculant de les consultes i per l'obligació d'assistència i informació de l'Administració als contribuents sobre les seves obligacions i drets. Els administrats poden «formular consultes a l'Administració tributària respecte al règim, la classificació o la qualificació tributària que en cada cas els correspongui» (article 88 LGT). I per a això, ordena que les respostes vinculades a l'Administració no només respecte a l'actuació de la persona que l'ha formulat, sinó també respecte a situacions idèntiques d'altres ciutadans, donant, a la paraula «idèntiques» el sentit de «molt semblants». Si la situació no és idèntica però sí «semblant», l'adaptació de les actuacions dels particulars als criteris declarats en les contestacions exclouen les sancions (article 179 LGT). Les consultes han de presentar-se per escrit, expressant, si s'escau, els criteris de qui la formula abans que finalitzi el termini per al compliment de les obligacions a què es refereixen, i han de contestar-se per

l'Administració en el termini de sis mesos. Però la falta de resposta no implica l'acceptació dels criteris expressats en l'escrit que formula la consulta. Les consultes poden presentar-se no sols pels obligats tributaris, sinó també pels Col·legis professionals, associacions, sindicats, fundacions i altres entitats semblants quan afecten a la generalitat de llurs membres. Els criteris establerts en les contestacions a les consultes vinculen a l'Administració mentre no canviï la legislació o la jurisprudència aplicable al cas.

La nova LGT imposa a l'Administració l'obligació formal, a favor dels obligats tributaris i a càrrec d'aquella, d'assistir i informar sobre obligacions i drets. Sense més límit. En el seu article 34, «els drets i garanties dels obligats tributaris», imposa obligacions de fer concretes, el compliment de les quals plantejarà un nou repte a les Administracions locals que hauran d'utilitzar amb molta més intensitat que fins ara, el sistema de delegacions interadministratives en ens supramunicipals, i que es poden concretar així:

- L'obligació d'informar i assistir als administrats en l'exercici de llurs drets i en el compliment de llurs obligacions tributàries.
- L'obligació de posar en coneixement dels interessats l'estat de tramitació dels procediments, la identitat dels qui hi intervinguin i la de proporcionar còpies dels documents que figuren en l'expedient.

- L'obligació d'expedir certificats i còpies dels documents presentats i d'utilitzar els que resten en el seu poder sense exigir una altra vegada la seva aportació.

- L'obligació de rebre i registrar al·legacions i documents que siguin rellevants per a la resolució dels procediments; i de procurar i facilitar l'audiència dels interessats.

La LGT estableix, així, una obligació formal, el seu subjecte passiu és l'Administració i els límits i l'objecte de la qual no admeten més restriccions que les marcades per la pròpia LGT de forma molt àmplia i general: l'Administració està obligada (diu l'article 85 LGT) a prestar als administrats tota la informació i l'assistència que calgui perquè aquests puguin exercitar els seus drets i complir llurs obligacions tributàries. D'acord amb el que es disposa a l'article 93, aquesta obligació comporta;

- Publicació de textos legals i criteris interpretatius de l'Administració.

- Informació personalitzada sobre drets i obligacions.

- Informació sobre el valor de béns immobles i acords previs de valoració.

- Contestacions a consultes.

- Assistència per a la realització de declaracions, liquidacions i comunicacions.

El simple enunciat d'aquestes obligacions permet visualitzar la importància d'aquestes ac-

tuacions en funció dels seus efectes jurídics i del nombre de contribuents que poden estar interessats, i exigir la seva realització efectiva.

La publicació dels textos que contenen les normes tributàries vigents i els criteris que empra l'Administració per a la seva interpretació, compleixen una funció d'informació general que només pot afectar a situacions concretes ja que s'inclouen les contestacions a consultes amb efectes vinculants.

El servei d'informació es pot prestar de forma general (anuncis, altres publicacions, campanyes d'informació en mitjans de comunicació, etc.) o referit a situacions concretes (per telèfon, via Internet, personalment, etc.).

L'Administració està obligada a informar als interessats -en relació amb els tributs la gestió dels quals li correspongui- del valor dels béns immobles que els interessats tinguin la intenció d'adquirir o alienar. La resposta vincularà a l'Administració per un termini de tres mesos, encara que l'Administració pot, naturalment, comprovar l'exactitud de les dades aportades (article 90 LGT).

Els interessats poden també sol·licitar de l'Administració «que determini amb caràcter previ i vinculant la valoració a efectes fiscals de rendes, productes, béns i la resta d'elements determinants del deute tributari (article 91 LGT). Amb una importantíssima limitació: només en els casos en què la normativa de cada tribut així ho previngui. La sol·licitud ha de presentar-se per escrit amb

una proposta de valoració: si l'Administració no contesta en el termini previst per les normes de cada tribut s'entén acceptada la proposta; el valor fixat així -o amb la resposta i l'acord de l'Administració- vincula a aquesta pel termini fixat en les normes de cada tribut, amb un màxim, diu la LGT, de tres anys. L'acord no pot ser recorregut.

Les tasques de l'Administració en compliment de la seva obligació d'informació que afecta a un nombre més gran de ciutadans són, no obstant i sens dubte, aquelles que estan dirigides a assistir-los en el compliment d'obligacions materials i formals concretes.

En tot cas, l'Administració local en particular, ha de començar a acomodar-se al marc de relacions, més exigent, que dibuixa la nova LGT. Pensem, per exemple, en el rellevant paper que la nova LGT reserva a les consultes i pensem -insisteixo- en la possible necessitat d'utilitzar de forma més intensa les tècniques de delegacions interadministratives que preveu la legislació de règim local.

El títol IV regula, a diferència de la LGT de 1963, **la potestat sancionadora en matèria tributària** de forma autònoma i separada del deute tributari, tant els aspectes materials de tipificació d'infraaccions i sancions com els procedimentals,

aquests últims absents a l'anterior llei del 63.

L'ocultació es torna a situar al centre del sistema repressor de conductes antijurídiques mercedores de sanció. Marcant la línia entre el vertader defraudador -aquell que oculta els fets imposables realitzats als ulls de la Hisenda- i aquell que incompleix deures formals o deixa d'ingressar perquè ha interpretat la llei de forma diferent de com ho fa l'Administració.

La llei introdueix en el seu **títol V**, relatiu a la **revisió en via administrativa**, dos mecanismes que poden ser fonamentals per a la ràpida resolució de conflictes.

Regula d'un costat, la revocació com a mitjà de l'Administració per a reconèixer les seves equivocacions -inevitables- quan aquestes vulnereu l'ordenament jurídic. La renovació podrà ser bé d'ofici o bé a petició de l'interessat, si així ho jutja convenient, com a queixa davant del Consell per a la Defensa del Contribuent, òrgan que la llei incorpora al seu contingut.

Introdueix, per altra banda, els òrgans unipersonals en l'organització dels tribunals Econòmics Administratius, les competències dels quals poden absorbir un percentatge molt elevat dels litigis que avui s'inicien davant d'aquests tribunals.

REFLEXIONS

La LGT recull i regula els actuals instruments d'exercici i defensa dels drets dels obligats tributaris, i introdueix en aquesta matèria noves eines, l'efectiva utilització de les quals haurien de fer possible totes les Administracions.

Pot ser satisfactòria la regulació d'un òrgan semblant al Consell per a la Defensa del Contribuent a l'àmbit de les administracions locals, com ara la «Comissió Especial de Suggeriments i Reclamacions» que la llei 57/2003, de 16 de novembre, de Mesures per a la Modernització del Govern Local ha previst, no obstant, únicament per a grans municipis. Què succeeix amb la resta de municipis, la gran majoria? Els seus ciutadans, als ulls d'aquesta llei, no tenen les mateixes possibilitats de defensa i d'exercici dels seus drets? No conculca això el dret a la igualtat davant de la llei i a la no discriminació? Tot i que es va plantejar, en redactar l'Avantprojecte de llei de Govern Local, la possibilitat de crear un òrgan paral·lel a les diputacions i la possibilitat d'utilitzar després -una vegada més- les tècniques de delegació interadministrativa, no va ser realitat aquest òrgan.

La mateixa solució es podria postular en relació a l'«òrgan per a la resolució de reclamacions administratives», que es preveu en l'article 137 de l'esmentada llei de Mesures per a la Modernització del Govern Local. Perquè prevista i articulada en la nova LGT la possibilitat, en tot cas, d'una única instància economicoadministrativa, no sembla lògic privar a ningú d'aquesta possibilitat en l'àmbit de l'Administració local. La llei del Govern Local esmentada preveu -en el mateix article 137- que l'òrgan per a la resolució de reclamacions economicoadministratives adaptarà la seva organització i funcionament a les previsions de la LGT, la nova versió de les quals preveu l'actuació d'òrgans unipersonals per assumptes de poca quantia i valoracions, entre d'altres.

També pot contribuir a la disminució de l'alta litigiositat que hi ha entre l'Administració tributària i contribuents, la previsió de la nova LGT de plantejar la reclamació economicoadministrativa davant de l'òrgan que va dictar l'acte recorregut, amb la possibilitat de revocació de l'acte reclamat.

Les Ordenances Generals de Gestió, Inspecció i Recaptació de les corporacions locals hauran de preveure en el futur, la possibilitat de solucions convencionals dels conflictes tributaris que avui s'incorporen en la nova LGT, les actes amb acord. L'aplicació estricta de la llei mitjançant la intervenció del ciutadà en la gestió dels tributs a través dels esmentats acords, no és només una tècnica de resolució de conflictes, és també una forma de avançar la democràcia en la línia que vol la Constitució.

àmbit **JURÍDIC**

LA PROTECCIÓ DELS ANIMALS I ELS AJUNTAMENTS

I Mònica Bernal de Barbarà

Secretària General accidental de l'Ajuntament de Calafell

OBJECTIU I FINALITAT DE LA NOVA LLEI DE PROTECCIÓ DELS ANIMALS

L'aprovació de la nova Llei 22/2003, de 4 de juliol, de protecció dels animals, neix fruit dels canvis socioculturals dels últims temps sobretot pel que fa a la sensibilitat dels ciutadans vers els animals. El legislador, amb l'objectiu principal d'aconseguir el respecte i el reconeixement dels drets dels animals i a la vegada evitar el maltractament inhumà, segueix els passos de la legislació italiana, que destaca principalment per l'enduriment de les sancions.

La reforma legislativa agrupa aquella normativa relacionada amb la protecció dels animals, la qual s'havia anat aprovant des de la Llei 3/1988, de 4 de març, de protecció d'animals, per tal de donar resposta ràpida a les necessitats urgents que han anat sorgit i que no quedaven legalment cobertes.

Els nombrosos episodis de violència contra els animals i els terribles successos provocats per gossos sobretot potencialment perillosos, fan palesa la irresponsabilitat de l'home res-

pecte els animals, i tot plegat, ha obligat a legislar diferents aspectes anteriorment no contemplats i ara considerats prioritaris i primordials per tal d'aconseguir una convivència segura i respectuosa.

El procés de redacció de la Llei fins arribar al text definitiu crea un precedent important per a les diferents comunitats autònomes, sobretot pel que fa al consens aconseguit en la seva redacció i en relació a la participació dels diferents agents socials i professionals implicats, com les organitzacions protectores, el col·legi de veterinaris i l'administració.

NOVETATS DE LA LLEI DE PROTECCIÓ DELS ANIMALS

El nou text, reconeix per primera vegada els animals com a éssers dotats de sensibilitat psíquica i física, fent-los mereixedors dels drets propis dels animals. Aquest fet, juntament amb la prohibició del sacrifici d'animals a les gosseres, aconsegueix solucionar definitivament el desenllaç fatal al que estaven abocats, fins ara, aquells animals abandonats irresponsablement.

Pel que fa al comportament dels propietaris d'animals, la nova Llei és molt estricta. Així com fins ara, la normativa establí conductes bàsiques en relació amb els animals, ara regula estrictament i en cada cas obligacions, prohibicions i responsabilitats des del mateix moment que s'adquireix un animal, regulant i exigint formació específica pels mateixos venedors.

D'entre les novetats, cal destacar també l'enduriment considerable de sancions, el control estricte de cria, la prohibició de l'eutanàsia d'animals sense prescripció veterinària, la prohibició de l'entrada de menors de 14 anys a les curses de braus i l'obligació de censar i identificar els animals de companyia.

En definitiva, la nova Llei promou normes estrictes per a garantir el benestar i aturar situacions preocupants com la compra compulsiva d'animals de companyia de forma irresponsable, sobretot com a recurs fàcil per les festes nadalenques que provoca l'abandonament massiu en períodes estivals quan les famílies marxen de vacances i coincideix amb el mo-

ment en què l'animal es desenvolupa com a tal i deixa de ser un cadell i una joguina per a molts nens.

EL DIFÍCIL PAPER DELS AJUNTAMENTS

Malgrat tot, aconseguir una tranquil·la convivència entre els animals domèstics i les persones, no és fàcil. Sovint el comportament poc cívic de molts ciutadans, genera conflictes en l'àmbit municipal, i trobar mecanismes de solució per part dels ajuntaments resulta complicat.

Ja és habitual, que els ajuntaments rebuin queixes i denúncies relacionades amb els animals, amb el soroll que provoquen colònies de gats i gossos en terrats o locals i l'etern problema de la brutícia a la via pública. Normalment aquestes demandes són fruit de conductes de propietaris que amb el seu comportament poc cívic compliquen la convivència i la integració normal dels animals de companyia.

En tot cas, l'ajuntament juga un paper molt important i a la vegada difícil en el desenvolupament i compliment de la Llei.

En poc temps, els ajuntaments han hagut d'assumir més competències, sobretot pel que fa al control, sense una línia d'ajudes urgents que hauria facilitat i accelerat la seva posada al dia.

La tasca concreta dels ajuntaments va des de la creació d'un cens municipal d'animals domèstics, el control d'activitats i la tramitació i control de conflictes relacionats amb la salut pública i la seguretat, passant per l'atorgament de llicències municipals per a la conducció d'animals potencialment perillosos, d'acord amb el que estableix el Decret 170/2002, d'11 de juny, sobre les mesures en matèria de gossos potencialment perillosos, fins a l'adaptació i construcció d'instal·lacions d'acolliment per animals sense amo o abandonats amb els requisits legalment establerts que són molt exigents i costosos. Aquest fet, comporta que la majoria de municipis no puguin assumir la despesa i busquin establir convenis amb diferents protectores fora del municipi que actuen com a gosses municipals.

Malgrat la llei permeti l'establiment d'aquests convenis, segurament pensant més en una alternativa per a municipis petits, resulta preocupant quan ajuntaments amb més població, inclús grans, decideixen aquesta opció al considerar-la més econòmica. D'aquesta manera els ajuntaments no han pogut adoptar una decisió que solucioni definitivament el problema, sinó que la majoria només ha aconseguit salvar temporalment la situació. La prova d'aquest fet la podem trobar en l'allau de gossos que arriben de diferents indrets a les poques gosses que hi ha a Catalunya.

La prohibició del sacrifici d'animals abandonats regulada per la nova llei, resulta preceptiva a partir del 2007 tot i això, molts ajuntaments ja han adaptat la normativa municipal a les determinacions de la nova llei, abolint aquesta pràctica de manera anticipada en les ordenances municipals, i això comporta automàticament treballar per a la recerca d'alternatives dignes i segures pels animals abandonats, i com a conseqüència, suposa unes importants despeses de manteniment i cures veterinàries fins que no es troba, en el millor dels casos, una família acollidora que se'n vulgui fer càrrec.

Aquestes competències i altres possibles iniciatives de caràcter educatiu, que serien molt interessants per a dur a terme des de l'administració local, suposen pels ajuntaments una despesa molt important i difícil d'assumir amb rapidesa si no s'acompanya d'una línia d'ajuda creada expressament i dirigida als municipis per aconseguir donar una resposta clara i contundent.

Cal tenir en compte, que són els ajuntaments els que vetllen constantment per garantir que els municipis siguin espais d'interrelació i convivència digna, on tots els veïns i veïnes puguin gaudir dels espais públics de manera igualitària i on el respecte sigui la principal regla d'aquesta convivència. L'Administració local amb aquest objectiu s'ha d'anticipiar davant de qualsevol actuació en relació als animals, fins i tot molt abans del legislador o l'Administració Autonòmica o Central. Els ajuntaments són els màxims coneixedors del què està passant als seus municipis i han de ser eficients i contundents en les

mesures que prenguin, per evitar l'abandonament, eradicar les pràctiques abusives, la utilització egoista i insensible dels animals, el maltractament i el sacrifici incontrolat.

És evident que els ajuntaments han de continuar treballant constantment per protegir els animals, ja sigui en l'exercici de les competències que la normativa els hi atribueix, com en actuacions dirigides a la ciutadania i a mesures de gestió en favor dels animals, però no podem oblidar que totes aquestes actuacions suposen un cost important per als ajuntaments.

Així doncs, seria interessant i necessari que els municipis rebessin algun tipus de dotació econòmica, no només per adequar les instal·lacions o promoure la construcció de gosses, sinó per aconseguir anar més enllà i desenvolupar programes de protecció i control dels animals i la realització de campanyes de sensibilització contra els abandonaments i contra la tinença irresponsable, atès que l'objectiu és aconseguir una millor convivència i la biodiversitat dels nostres municipis.

LA RESPONSABILITAT CIUTADANA COM A EINA DE PROTECCIÓ DELS ANIMALS

Tots plegats, hem de ser capaços de conscienciar-nos, i conscienciar tots aquells que

ens envolten, la societat en general, que els animals requereixen una atenció especial, uns tractaments mèdics i sanitaris capaços de garantir-los un adequat desenvolupament físic. Els animals mereixen respecte, no són éssers destinats a l'entreteniment de l'home. Els animals són éssers amb integritat i amb múltiples necessitats.

La sensibilització de la societat amb els animals és un tret bàsic per poder continuar avançant i en aquest sentit, la nova llei de protecció dels animals ens ho vol fer arribar a tots. L'administració pública, és la principal garantia del respecte i el reconeixement dels drets dels animals, però també ho són cadascuna de les persones que viuen amb ells, i també les que no, i han d'aprendre, dia a dia, a viure-hi.

Hem avançat molt en aquesta matèria, bon exemple d'aquest fet és l'aprovació d'aquesta nova llei, que no és altra cosa que la reacció del legislador davant una demanda social, actual i necessària de regulació i control.

Amb aquesta finalitat, els municipis han de ser impulsors d'iniciatives i mesures de control, però no poden treballar sols, tots hem de col·laborar, tots hem de ser capaços de prosperar per la dignificació i el respecte dels animals.

àmbit de **TURISME**

LA RENOVACIÓ TURÍSTICA D'UNA DESTINACIÓ MADURA. SALOU,

| Marta **Farrero Muñoz**

Gerenta del Patronat Municipal de Turisme de Salou

ANTECEDENTS

L'any 1863 Salou rep els primers estiuejants provinents dels voltants i pertanyents a la classe burgesa. Aquests són els inicis del turisme a Salou, que va anar vivint diferents períodes fins a arribar al moment crític, que va comportar la transformació del model turístic del municipi. L'any 1989, en ple mes d'agost, un rumor sobre el TIFUS entre el mercat anglès va buidar de turistes Salou.

S'imposava un canvi, però sobretot una reestructuració del model turístic que fins aquell moment s'havia fet servir i que havia donat uns resultats tan catastròfics. Salou depenia totalment dels operadors turístics, ja que existia un mercat no segmentat, sense especialització dels serveis i amb un únic producte que es comercialitzava i que era «sol i platja». A causa d'aquesta problemàtica i per tornar a recuperar la confiança del mercat es comencen a fer canvis importants pel futur del destí.

Es crea l'Associació Hotelera de Salou-Cambrils-La Pineda,

per tal d'entre altres objectius, fer front a situacions problemàtiques en un futur.

A nivell municipal, es realitzen inversions de millora del destí i s'obren noves estratègies de comercialització. Entre les millores cal destacar les següents:

Entre els anys 1986 i 1994, es realitzen les millores en l'estructura física dels hotels, impulsades per la Llei de Reclassificació promulgada per la Generalitat de Catalunya a finals dels 80. L'any 1992 molts hotels es renoven, impulsats per les Olimpíades de Barcelona'92. Durant aquest mateix any, es reclassifiquen onze pensions, onze hotels i un hotel apartament. D'entre aquests, cinc hotels reclassifiquen la seva categoria de dues a tres estrelles i un hotel es reclassifica de dues a quatre estrelles. Per tot això, es produeix una millora de la qualitat.

De totes formes, a banda de l'oferta d'allotjament, en aquest moment Salou i la Costa Daurada necessitaven un element diferenciador de la

resta de destinacions turístiques amb característiques similars i que tenien com a producte estrella el «sol i platja». Així, es comença a treballar en la ubicació d'un parc temàtic a la zona. La Generalitat promou aquest projecte que finalment es materialitza amb l'obertura de Port Aventura, l'1 de maig del 1995. El parc es concep com un parc familiar amb possibilitats per donar cabuda a 3 milions de visitants per temporada, que es preveu en un principi que abarqui de març a octubre, i que ara només tanca des de després de les festes de Nadal fins a mitjans de març.

La remodelació de la façana marítima es va iniciar l'any 1996 amb la demolició de l'Hotel «La Terraza», la remodelació del Passeig Jaume I i del Passeig Miramar, la remodelació de la platja de Llevant i la remodelació del carrer Colom. Amb aquestes obres Salou va passar a oferir una destinació de «sol i plat-

ja» de categoria superior i dotada de serveis.

En l'actualitat aquesta dinàmica de remodelació es manté gràcies a:

- les noves expectatives de negoci un cop reposicionada la destinació i consolidada per la demanda explícita dels nivells de qualitat més elevats per part dels turistes
- el suport de l'administració (Plans de Qualitat)
- la capacitat financera i inversora dels grups empresarials (cadena hotelera), en alguns casos impulsats pels mateixos operadors turístics.
- i la facilitat en l'obtenció de crèdits a baix interès.

Així, l'oferta hotelera l'any 2003 ha estat de:

53 hotels: 13 ****

20 apartaments: 2 ****

DESTINACIÓ TURÍSTICA FAMILIAR

DESTINACIÓ FAMILIAR

L'any 2001 en diferents converses amb Turisme de Catalunya es va arribar a l'acord de crear la marca «destinació turística familiar», seguint experiències d'altres països que havien fet proves en aquest sentit. La destinació turística familiar representa una adaptació de l'oferta turística de la què ja disposa el municipi a les necessitats que té una família amb nens durant el període de vacances. Es va escollir el municipi de Salou per dur a terme la prova pilot. L'elecció de Salou va ser perquè, després de realitzar una anàlisi de l'oferta i la demanda del municipi, les dades indicaven que el 37% dels visitants de Salou eren famílies amb nens menors de 14 anys, la qual cosa la feia una destinació ideal per especialitzar-se en aquesta oferta i poder oferir el millor servei a aquest perfil de turista.

El municipi de Salou, amb la direcció del Patronat de Tu-

risme i la col·laboració de tots els departaments de l'Ajuntament es va abocar a la consecució del certificat acreditatiu de la marca. Des del Patronat de Turisme, amb el suport econòmic d'un Pla d'Excel·lència Turístic, guiats per una consultoria i gràcies al «Grup de Suport Temporal», format per membres de tots els sectors del comerç i del turisme de Salou, es van definir els paràmetres i les actuacions a tenir en compte per poder adjudicar a un destí, Salou en el nostre cas, la «marca» de «Destinació Familiar».

Es va realitzar una auditoria d'una massa crítica del 15% del total d'establiments relacionats directament amb el turisme familiar. Seguidament, es van crear una sèrie de productes que es va anar distribuint entre el sector turístic i que són els següents:

Guia de Seguretat

Era un recull de consells i normes de seguretat bàsiques,

obligatòria per poder consolidar la marca.

Expositors

Per tal de donar una imatge comuna en tot el sector de l'allotjament, es va crear un expositor de fulletons que oferís la màxima informació al visitant, ja fos a l'hotel o a les oficines d'informació.

D'altra banda, pels establiments amb menor capacitat, es va crear un altre model d'expositor de sobretaula més petit.

Pitets per nadons

Es van crear uns pitets, actualment repartits a tots els hotels.

Polseres identificatives

Es van fer unes polseres plastificades per escriure-hi el nom de l'infant, un telèfon de contacte i el nom de l'establiment on estarà allotjat durant la seva estada a Salou. Es poden trobar a totes les oficines de turisme, als llocs de salvament de les platges de Salou, i a les recepcions de tots els hotels del municipi.

Guia infantil

Es va editar una guia informativa on s'inclouen tots els ser-

veis que ofereix el municipi destinats als infants que visiten Salou: oferta dels allotjaments, restaurants que ofereixen menús infantils, oferta d'oci i entreteniment especialitzada, serveis mèdics...

Es va finalitzar aquest procés amb el lliurament, per part de les autoritats de la Generalitat, del certificat "Salou destinació turística familiar".

Els nous reptes per al proper període passen per incrementar la promoció amb missatges que ens diferenciïn molt de la competència amb conceptes que millorin la nostra imatge. Cal, a més a més, tenir en compte que s'estan produint canvis en la demanda, en els procediments d'informació, comercialització etc... Caldrà estar molt atents als canvis que es vagin produint per tal d'anar adaptant la nostra promoció i els nostres productes; en tot cas la marca Salou, destinació familiar anirà agafant protagonisme i entitat pròpia, i segurament a partir d'aquí evolucionarem cap a la creació de noves marques que vagin en la línia de l'especialització de la nostra destinació, abarcant nous segments de mercat que s'adaptin a la nostra oferta existent i que siguin compatibles amb la nostra realitat.

àmbit URBANISME

PERSPECTIVES PER AL SÒL NO URBANITZABLE DEL REREPAÍS LA URBANITZACIÓ DIFOSA

| Ramon Queralt Boldú

Llicenciat en Dret i Ciències Ambientals.

| Núria Rovira Costas

Tècnica de Medi Ambient del SAM Diputació.

INTRODUCCIÓ

En els darrers deu anys, més que en els vint i cinc anteriors, assistim a la liquidació d'una part considerable del paisatge mediterrani que coneixíem fins ara en comarques del rerepaís sud i central (Alt i Baix Penedès, Alt i Baix Camp, Conca de Barberà, Ribera d'Ebre, les Garrigues, etc.), que havien restat fins ara indemnes als abusos urbanístics perpetrats al litoral durant els anys 70 i 80. La transformació, sinònim en molts casos de la destrucció del paisatge, és deguda a dinàmiques urbanes (metropolització, grans infraestructures,...) i pròpiament rurals (rompudes agrícoles) que, afavorides per un bon moment de la macroeconomia i per l'existència de noves i poderoses tecnologies i mitjans, s'han anat retroalimentant. D'una manera o altra, a hores d'ara, la pressió sobre el territori és pràcticament contínua i integral fins al punt que gairebé cap comarca, cap municipi, s'escapa en algun moment d'un projecte transformador petit o gran, pen-

sat, és clar, en clau d'exclusiva rendibilitat econòmica. No és en va que moviments populars d'oposició a iniciatives de tota mena hagin sorgit arreu i acabin plantejant sovint altres models de desenvolupament.

LES PRINCIPALS AMENACES PER AL SÒL NO URBANITZABLE (SNU) A DATA D'AVUI

Sense entrar a quantificar la contribució de cadascuna d'aquestes amenaces en l'impacte global sobre el territori, entre aquest article i el proper, desgranem les principals dinàmiques que alteren l'anomenat *sòl rústic* en l'àrea regional esmentada. S'analitzen amb una major profunditat la urbanització difosa i les rompudes agrícoles -objecte de la segona part- potser menys estudiades, però que presenten efectes més difícil de combatre.

La urbanització difosa

Des de voltants dels anys 80, determinats municipis i comarques han sofert la proliferació d'habitatges o urbanitzacions de segona residència (que en

alguns casos han esdevingut de primera) en sòl no urbanitzable, i amb aquests l'aparició d'elements impropis¹ (tanques, cadenes, accessos,...). Habitatges que, per altra banda, presenten serveis deficients o inexistent, la urbanització dels quals no resulta viable per part dels ajuntaments, ni econòmicament ni socialment. És, sens dubte, la cara més visible de l'anomenada *metropolització*, un fenomen que fonamentalment trasllada dinàmiques urbanes a les corones regionals i als entorns més allunyats. Les disfuncions que provoca sobre els termes afectats n'amenacen seriosament la integritat i representen pels ajuntaments un seriós problema ambiental, social i econòmic.

Causes o detonants:

1. Alguns inconvenients del model de societat urbana que impulsen una part creixent d'aquesta població a residir de forma estacional o continuada en els espais rurals.

2. Generalització de l'ús del vehicle privat.

3. Interès d'algunes empreses del sector immobiliari i certs particulars a oferir, amb finalitat residencial, edificacions o terrenys amb un ús agrícola fins al moment, i d'aquesta manera poder-se beneficiar de rendiments gairebé urbans a partir de la venda i la segregació d'immobles i finques de caràcter rústic que tenen un preu fins a 100 vegades inferior.

4. Seguretat en l'abastament d'aigua i de llum, gràcies a l'existència de diverses línies elèctriques que creuen la zona, i de canals, sèquies o canonades, que faciliten la condició d'habitatge.

Quines en són les conseqüències concretes?

1. Generalització de males pràctiques entre la població local.

Els darrers anys, s'ha anat escampant el costum de tancar i

S: METROPOLITZACIÓ I ALTRES.

encadenar finques, introduït principalment per persones no locals que han adquirit terrenys en aquestes zones.

2. Pràctica de l'autoconstrucció de cap de setmana, que porta associades dues conseqüències:

- Falta de llicència municipal.
- Proliferació d'abocadors incontrolats², a causa de la impossibilitat de desfer-se de les restes de runa per via ordinària.

3. Variació de la imatge i de l'ús tradicional del sòl rústic.

La degradació del paisatge –visual, lumínica i acústica– i la seva inhabilitació gairebé total per a altres usos (p. ex. caça, senderisme, BTT, aerostació, ...).

4. Bosses de marginalitat.

L'existència de bosses de població sobre la qual no hi ha gairebé cap tipus de control, possibilitat de contacte o capacitat d'influència.

5. Distorsió a l'alça del preu de la terra.

El sòl no urbanitzable deixa de respondre a la seva rendibilitat o aptitud agronòmica i passa a dependre de qüestions immobiliàries.

6. Pèrdua de sòls de gran qualitat agrològica i de capacitat de consum de recursos propis.

El sòl agrícola deixa de tenir aquesta funció per ser substituïda per l'ús residencial i gaudi de la «natura», o pels horts particulars dels propietaris. Es perden sòls de gran fertilitat, i amb això s'hipote-

ca la capacitat de producció local, potser poc comprensible ara –en una realitat globalitzada–, però necessària com a mesura de prevenció davant la incertesa econòmica a llarg termini.

7. Aparició de parcel·les abandonades i improductives.

Atès que als seus propietaris els interessa fonamentalment l'ús residencial, en zona d'horta, on existeix més fragmentació, proliferen terrenys abandonats sense cap tipus de gestió, que són focus de plagues i malalties per als cultius veïns i lloc d'abocaments incontrolats.

8. Contaminació d'aigües i pous. En comptades ocasions, les edificacions tenen resolta la qüestió del sanejament. En conseqüència, les aigües brutes van directament a llera o, en el millor dels casos, a una fossa sèptica filtrant.

9. Ús indisciplinat dels serveis assistencials.

La població flotant que ocupa aquest tipus d'habitatges queda al marge de les informacions i els consells periòdics sobre l'ús dels serveis assistencials locals (CAP, farmàcies de guàrdia, ...) i els utilitza de forma indisciplinada.

¹ El tancament d'una finca no té sentit, però en canvi, quelcom de més valor –un immoble– sí que ho justifica, i més encara, si els propietaris provenen d'entorns urbans on el règim de la propietat s'exerceix amb rigor.

² 71 localitzats a les Borges Blanques en el període 2000-03.

10. Inseguretat.

Augment de la mobilitat i del trànsit pel terme, proliferació d'animals domèstics no controlats i gossos perillosos, augment de robatoris, ...

11. Augment de la conflictivitat entre veïns.

Les pautes de comportament i les regles de joc dels nous col·lectius sovint difereixen dels costums locals, amb la qual cosa, en alguns casos, apareixen situacions de fricció.

Com afecta els ajuntaments?

a) Augment del cost municipal en dotació de personal.

Obliga els ajuntaments a augmentar els esforços en control i vigilància per part dels agents rurals o la policia municipal.

b) Alta conflictivitat urbanística.

Els serveis tècnics municipals més castigats per aquest fenomen han de suportar un fort

desgast a l'hora d'aplicar la disciplina urbanística, i demanen una dedicació considerable de personal i energies (precedents, expedients mig tramitats, etc.) que topa, sovint, amb una situació d'impunitat, perquè és gairebé impossible una vigilància total.

c) Pressió a l'ajuntament perquè assumeixi noves necessitats.

Els nous veïns acaben reclamant la millora dels serveis: els camins s'han d'arreglar més sovint, cal instal·lar més contenidors, augmenta la litigiositat entre veïns on demanen a l'ajuntament que actuï de mediador, etc.

d) Augment del cost de la recollida de residus.

Els contenidors ubicats fora del nucli urbà³ augmenten el cost unitari del servei.

e) Costos de neteja i segellament d'abocadors incontrolats.

Els abocadors incontrolats que es deriven de l'edificació sen-

se llicència i l'autoconstrucció de cap de setmana han de ser clausurats periòdicament per l'administració, a càrrec seu.

f) Conflictivitat social.

Malauradament, entre les persones que habiten en sòl no urbanitzable, la inestabilitat residencial i la falta de relació amb les estructures municipals genera problemes d'integració.

g) Dificultats per passar serveis públics en finques tancades.

Vials, pals elèctrics, aigua, canalitzacions, camins de servei, ... són alguns serveis que en un moment donat l'ajuntament pot haver de retranquejar en topar amb una tanca que ha esdevingut, d'una forma o altra, infranquejable.

I quines conseqüències pot portar en el futur?

a) Generalització dels tancats: pot arribar un moment en el qual l'opció de tancar o cadernar les finques sigui majoritària (*balearització* del terme). Amb això es pot donar per liquidada la potencialitat cinegètica del terme i qualsevol altre objectiu de valorització lúdica.

b) Dificultat d'accés a determinades zones, a causa de la complicació de la vialitat en SNU (nous talls de camins ara poc transitats i potser útils en el futur).

c) Possibilitat que un grup de residents insti a la constitució de *nucli de població* i que demani, legítimament, la prestació de serveis municipals nous (sanejament, aigua, vials, gas, etc.).

d) Dificultat en la implementació de la concentració parcel·laria en certes zones de regadiu, a causa de la confluència d'una colla de valoracions alienes a l'agricultura.

INSTRUMENTS PREVISTOS PER FER FRONT A LA URBANITZACIÓ DIFOSA: LA DISCIPLINA URBANÍSTICA

La disciplina urbanística és l'eina que tenen els ajuntaments per combatre els efectes de la urbanització difosa. A la pràctica, són molts, per no dir la majoria, els equips de govern que no l'apliquen o que ho fan de forma manifestament insuficient a causa d'una comprometedora i fatídica proximitat amb l'administrat. Amb la Llei 2/2002 aquesta situació s'agreuja, perquè trasllada competències des de la Comissió d'Urbanisme –un organisme, *a priori*, allunyat i imparcial– als ajuntaments, molt més febles i vulnerables a les pressions de promotors i particulars.

ACCIONS I ESTRATÈGIES CONCRETES PER A L'ESCOMESA DE LA URBANITZACIÓ DIFOSA

En general, cal reiterar que la problemàtica de la urbanització difosa se soluciona amb l'exercici real de la disciplina urbanística i amb l'assumpció d'un protagonisme central per part de les Comissions Provincials d'Urbanisme. Ara bé, en vistes al panorama municipal que s'ha exposat, cal idear altres estratègies que permetin, en conjunt, aturar un fenomen

essencialment insostenible i degradant. Entre altres:

a) Induir les companyies subministradores a suprimir les connexions particulars en SNU.

Algunes companyies subministradores, en especial l'elèctrica (i també la d'aigua, propà, ...), poden facilitar enormement la implantació d'un habitatge o activitat, atès que sovint s'impulsen projectes o edificacions a partir d'unes expectatives de serveis, tot i que, afortunadament per a la salut del territori, el cost normalment elevat d'aquest tipus de connexions, en alguns casos, frena l'empenta inicial. En ocasions, la contractació d'aquests serveis en forma de permisos «sens perjudici, que s'hagin d'obtenir per altres organismes» fa que determinades persones els interpretin, conscientment o no, com a oficials. Per això, sistemàticament, cada companyia hauria de sotmetre qualsevol expedient a un informe previ, com a mínim, dels ajuntaments.

b) Iniciar una campanya de comunicació a constructors i arquitectes.

Caldria recordar als constructors la responsabilitat que els atribueix explícitament la Llei 2/2002. En la majoria dels casos, l'edificació il·legal és obra del propi propietari de la finca (l'anomenada *autoconstrucció*), però també hi poden intervenir empreses de la construcció o de moviments de terra locals. De fet, el cons-

tructor (i per deducció, qui fa l'explanació) es considera el responsable directe de la infracció (art. 213 LUC).

c) Estendre la responsabilitat als subministradors de materials d'obra.

El que és més habitual és que els materials siguin adquirits al mateix municipi. Per això, podria ser útil introduir l'obligació de demanar als clients d'aquestes empreses la presentació de la llicència municipal quan el volum de la compra superi una determinada quantitat o respongui a una determinada tipologia de materials (blocs de formigó, maons, barres metàl·liques, etc.).

d) Utilitzar tots els mitjans que reconeix la Llei Hipotecària.

Quan s'inicia un expedient de disciplina urbanística o bé hi ha un acord administratiu de protecció de la legalitat del tipus que sigui (art. 196. LU), s'ha d'inscriure immediatament aquest fet al Registre mitjançant una anotació marginal. Això, d'entrada ens garantirà que, mentre duri el procés i almenys durant 4 anys, qualsevol persona que acudeixi al Registre per demanar informació sàpiga de l'existència d'un expedient obert de protecció de la legalitat. Des de 1997, el RD 1093/97, obliga el Registre de la Propietat, prèviament a l'assentament definitiu, a notificar a l'ajuntament la inscripció de les edificacions que s'inscriuran properament amb llurs dimensions i característiques. Si en contrastar aquesta

sol·licitud amb les dades que consten al cadastre municipal o en d'altres disponibles aquestes no es corresponen amb la realitat, l'ajuntament pot procedir ràpidament a anotar la irregularitat, si és que encara no s'ha inscrit la compra venda (de vegades, uns dies posterior a la inscripció de l'obra nova). Per regla general, aquesta via no s'ha utilitzat fins ara, tot i que la nova Llei d'Urbanisme la referma (art. 196).

e) Atribuir tasques de vigilància a un cos ja constituït: Agents Rurals o Mossos d'Esquadra.

Els ajuntaments, i sobretot, els més modestos, poden demanar la participació en aquestes tasques dels cossos de seguretat amb competències sobre el terme municipal, els Mossos d'Esquadra i els Agents Rurals (Forestals), com ja passa efectivament en diverses comarques. En algun cas, la seva presència pot causar sobre l'infractor un efecte

més coercitiu que la proximitat d'un agutzil o un guarda municipal.

f) Tramitar algun expedient fins al final/ incoar la via penal.

Des de la via administrativa, i pel seu caràcter exemplificant en l'esdevenidor, es pot dur a terme alguna acció que pugui revestir transcendència, actuant sobre algun element de valor relatiu (un mur, un cobert d'eines, una cadena, etc.) i estudiant l'enfocament de la notícia perquè es difongui correctament als mitjans. Però també és possible actuar contra la infracció per la via penal, de manera que, l'ajuntament es limita a fer la denúncia i són la fiscalia i el jutge qui incoen el procés, busquen proves i, si s'escau, condemnen o obliguen a restituir. En certa manera, aquesta via, a part de tenir més ressò, és més còmoda per a l'ajuntament, perquè aquest s'aparta del procés i el deixa en mans d'uns ens jurisdiccional.

³ Un de cada quatre contenidors en el cas de les Borges, és a dir, 50 sobre 200.

àmbit **GENERAL**

CONTROL HIGIÈNICOSANITARI DE LES PISCINES

| Rosa **Domènech Bertran**

Tècnic de Salut del Consorci Hospitalari de Catalunya

INTRODUCCIÓ

Fins fa molt poc temps l'Autoritat sanitària ha estat assumint el paper de garantir les condicions higienicosanitàries de les piscines d'ús públic, utilitzant els seus sistemes de control i vigilància i proposant mesures correctores als responsables de les instal·lacions per tal que realitzessin les modificacions oportunes.

Actualment s'ha produït un canvi a nivell europeu en l'enfocament de la vigilància i el control dels riscos per a la salut: són les noves polítiques que es basen en l'Anàlisi de Perills i Punts de Control Crític (APPCC).

Aquesta tendència actual va quedar recollida en el *Decret 95/2000 pel qual s'estableixen les normes sanitàries aplicables a les piscines d'ús públic*. L'aplicació d'aquesta normativa ha comportat que siguin els responsables directes de les instal·lacions qui realitzin les tasques de control i vigilància, de manera que es garanteixi la salubritat, la seguretat, el manteniment i el bon funcionament de les instal·lacions.

Per tal d'aconseguir-lo, s'ha d'incorporar a la gestió de la instal·lació la utilització d'un Programa d'Autocontrol que reflecteixi la metodologia del tre-

ball que s'està realitzant, i l'Administració sanitària és l'organisme que l'aprova i el supervisa.

Aquest programa estarà format per diferents Plans, que han de permetre controlar tots els punts i activitats generadores de risc que la utilització de la piscina, tant del vas com de la resta d'espais a disposició del usuari, pugui generar.

EL PROGRAMA D'AUTOCONTROL

Els Plans són la base del treball diari que es realitza a la instal·lació; són un seguit de documents, clars i gens complicats, dissenyats conjuntament per tot el personal en contacte amb la instal·lació.

Hem de pensar que aquests documents són una eina dinàmica que recull tots el canvis

que es vagin produint, i on han de quedar registrats els resultats i les incidències que generi aquest autocontrol; no és una documentació que s'elabora una vegada i s'arxiva.

A més a més, és una de les poques eines que tenen els responsables de les instal·lacions per demostrar amb efecte retroactiu que davant de l'existència d'un problema (o risc) s'han executat totes els mesures possibles per tal d'evitar-lo.

Plans

- Pla de neteja i desinfecció de les instal·lacions.
- Pla de tractament de l'aigua dels vasos.
- Pla de desratització i desinsectació.

- Pla de formació del personal de manteniment.
- Pla d'anàlisis microbiològiques i fisicoquímiques de l'aigua.

DISSENY DELS PLANS

L'esquema que cal seguir per a l'elaboració dels Plans és el següent:

1. Definició dels riscos.
2. Definició de les accions que s'han d'executar per tal de minimitzar els riscos anteriorment definits. A més a més, caldrà reflectir com, on, quan i qui ha de realitzar les accions programades.
3. Descripció de les mesures correctores.
4. Disseny del sistema de registre que ha de recollir les accions desenvolupades, les incidències detectades i les mesures correctores que s'han aplicat.

PLA DE NETEJA I DESINFECCIÓ DE LES INSTAL·LACIONS

Té com a objectiu que totes les superfícies que puguin estar en contacte amb l'usuari estiguin netes i desinfectades.

Definició dels riscos

1. Degut a la perillositat que poden presentar els productes químics utilitzats per a la neteja i la desinfecció, és necessari:

- Comprovar, en el moment de la recepció, que estiguin correctament envasats i etiquetats.
- Emmagatzemar-los correctament, respectant les indicacions de l'etiqueta i en un local fora de l'abast de l'usuari.

2. Hi ha un seguit d'instal·lacions (aigua calenta sanitària, banys d'hidromassatge, etc) a les quals s'ha de fer un tractament específic, ja que són instal·lacions de risc en front

la legionel·la; per tant, s'han de realitzar el Pla d'autocontrol de Legionel·la.

Definició de les accions

Les accions encomanades a assegurar la neteja i desinfecció de les instal·lacions.

On: es detallaran les zones i els elements que s'han de netejar, diferenciant aquelles zones que tenen diferents usos, o que requereixen productes, periodicitat o metodologia de neteja i desinfecció diferent: vestidors, lavabos, platja, accessoris de bany (flotadors, material d'animació...), local d'infermeria, etc.

Com: s'explicarà el procediment utilitzat per a cada zona incloent-hi la seqüència de les etapes que cal seguir, els estris i els productes utilitzats.

Quan: l'horari i la periodicitat per a cada zona o element.

Qui: persones o empresa que realitzarà aquestes tasques.

Descripció de les mesures correctores

S'ha d'especificar quines accions es realitzaran si es detec-

ten deficiències en la neteja i la desinfecció (canviar de productes, tornar a netejar, augmentar la freqüència...)

Sistema de registre

S'ha de portar la fitxa de neteja i desinfecció, on s'anotarà: zona o element, data, hora i signatura del responsable.

PLA DE TRACTAMENT DE L'AIGUA DELS VASOS

Té com a objectiu que l'aigua de bany estigui lliure de microorganismes patògens i de substàncies químiques que puguin afectar la salut de l'usuari.

Definició dels riscos

Hem de conèixer com és el nostre sistema de tractament i quins productes químics utilitzem. Per tant, cal tenir:

1. Esquema del sistema de tractament.
2. Funcionament del sistema, detallant les condicions habituals de treball (velocitat de recirculació, velocitat de filtració, freqüència de neteja de filtres...).
3. Descripció dels elements (tipus i nombre de filtres, núme-

ro i ubicació de les boquilles d'entrada i sortida d'aigua, tipus de dosificació, ubicació de les sondes...).

4. Productes químics utilitzats:

- Núm. de registre, fitxa de seguretat.
- Forma d'utilització.
- Freqüència.

5. Emmagatzematge dels productes de tractament.

- Local tancat, aïllat i ventilat.

Definició de les accions

Per poder garantir l'eficàcia del sistema es controlen dos tipus de paràmetres del vas:

1. Indicadors de qualitat de l'aigua: pH, desinfectant residual, transparència...
2. Indicadors del sistema de depuració: volum d'aigua renovada, velocitat de filtració, pèrdua de càrrega dels filtres, ...

On: s'han d'indicar els llocs on es mesuraran cada un d'aquest paràmetres.

Com: s'explicarà el mètode de mesura utilitzat per a cada un d'aquest paràmetres, quins reactius i quin procediment se segueix.

Quan: l'horari i la periodicitat en què es faran les determinacions.

Qui: persona que realitzarà aquests controls.

Descripció de les mesures correctores

S'ha despecificar quines accions es realitzaran si es detecta que algun dels paràmetres de control ens indica errades en el funcionament del sistema.

Sistema de registre

S'ha de portar la fitxa de tractament de l'aigua, on s'anotaran, com a mínim:

- Data i hora del control.

- Valors dels paràmetres determinats (pH, desinfectant, transparència,...).

- Mesures correctores realitzades.

- Observacions/incidències.

- Signatura de la persona que realitza les determinacions.

PLA DE DESRATITZACIÓ I DESINSECTACIÓ

Té per objectiu minimitzar la presència de plagues a la instal·lació, de forma que s'eviti molèsties i riscos.

Definició de les accions

Les accions van dirigides a la vigilància i detecció de qualsevol plaga. S'ha d'aconseguir evitar l'entrada d'insectes, rosegadors, etc. a la instal·lació, i disminuir els factors que afavoreixen el seu desenvolupament.

On: s'han d'indicar les zones de la instal·lació que cal vigilar.

Com: s'explicarà el mètode de vigilància previst (instal·lació de trampes, inspecció visual..).

Quan: es detallarà la periodicitat en què es realitzarà aquesta vigilància.

Qui: persona o empresa que realitzarà aquests controls.

Descripció de les mesures correctores

S'hauran de realitzar en el moment en què el sistema de vigilància detecti la presència d'una plaga. Si la mesura correctora consisteix en un tractament químic, s'haurà d'especificar si el realitza el personal propi o una empresa externa; però sigui qui sigui qui fa el tractament s'haurà de tenir en compte:

- Nom comercial del plaguicida que s'utilitzi.
- Número de Registre de plaguicides de la Direcció General de Salut Pública del Ministerio de Sanidad y Consumo.
- Tècnica d'aplicació del producte.
- Zones on es realitzarà el tractament i zones que en puguin quedar afectades.

- Mesures de protecció i de seguretat que s'adoptaran abans d'efectuar el tractament.

- Mesures de precaució i de seguretat que han de prendre els responsables del servei.

- Termini de seguretat del plaguicida que s'utilitzarà.

- Data en què s'efectuarà el tractament, hora d'inici i acabament del tractament.

- Nom del responsable del tractament i del personal auxiliar que hi intervé (carnet de manipuladors).

- Si és una empresa externa, acreditació de què l'empresa està inscrita al ROESP (Registro Oficial de Establecimientos y Servicios de Plaguicidas).

- Certificat del tractament realitzat.

Sistema de registre

S'ha de portar:

- Fitxa de vigilància on s'anotaran, com a mínim:

- Data.

- Zones de vigilància i localització de les trampes.

- Resultat de la vigilància.

- Persona que ha realitzat la vigilància.

- Fitxa de tractament de plagues:

- Plaga tractada.

- Data d'aplicació del tractament.

- Zones tractades.

- Productes utilitzats (noms i fitxes de seguretat) i metodologia d'aplicació.

- Signatura del responsable de l'aplicació.

- Certificat del tractament (si el realitza una empresa externa).

PLA DE FORMACIÓ DEL PERSONAL DE MANTENIMENT

Té per objectiu que el personal de manteniment disposi de formació acreditada.

- Certificat a nom de la persona que realitza el manteniment conforme ha realitzat un curs d'operació i manteniment de piscines.

- Pla de formació de l'empresa que preveu un compromís de formació continuada.

PLA D'ANÀLISIS MICROBIOLÒGIC I FÍSICOQUÍMICS DE L'AIGUA

Té per objectiu conèixer les condicions sanitàries de l'aigua de bany i verificar el correcte funcionament del sistema de tractament.

Definició de les accions

Les accions consistiran en presa de mostres, anàlisis periòdiques i qualificació dels resultats analítics.

On: s'han d'indicar els llocs tenint en compte que han de ser representatius.

Com: s'explicarà el procediment:

- Tipus d'envàs i condicionament previ.

- Etiquetatge.

- Conservació durant el transport.

- Tècniques analítiques utilitzades per a la determinació de cada paràmetre.

Quan: es detallarà la periodicitat del mostreig i l'hora.

Qui: persona o empresa que realitzarà aquests controls.

- Nom del laboratori homologat.

Descripció de les mesures correctores

S'especificaran les mesures previstes quan es detecti alguna incidència o incompliment dels límits establerts (control del nivell de desinfectant, rentat de filtres, desinfecció de xoc, repetició de les anàlisis microbiològiques, augment del volum de l'aigua renovada, etc. I, en casos extrems, buidatge el vas).

Sistema de registre

S'han de portar les fitxes d'anàlisis realitzades per un laboratori degudament autoritzat.

- Data de recollida de la mostra.

- Data de l'anàlítica.

- Paràmetres analitzats i resultats obtinguts.

- Qualificació de l'anàlítica.

- Firma del responsable.

Els resultats analítics amb la seva qualificació sanitària s'hauran d'exposar al taulell d'anuncis de la instal·lació.

L'entrevista

DRA. BLANCA LOZANO CUTANDA

Profesora titular de Dret Administratiu, UNED, on és la responsable de l'assignatura «Derecho del Medio Ambiente» del Pla d'Estudis de Dret.

Membre del Grup de Recerca de Dret Ambiental del Departament de Dret Públic, URV.

Experta en Dret Ambiental, en particular en l'àmbit local. Consultora de la UE en matèria Ambiental.

Ha escrit diferents monografies i articles en revistes jurídiques especialitzades sobre procediment i acte administratiu, organització instrumental de l'administració pública (en particular agències administratives independents) i potestat sancionadora administrativa. Cal destacar la seva obra «Derecho Administrativo Ambiental», Dikynson, 4a. ed., Madrid 2004 (del qual, es prepara la 5a. ed.). Aquesta obra és, sens dubte, la més important en la matèria, després de la del Prof. Dr. Ramon Martín Mateo.

QUÈ OPINA DE L'ECOTAXA?

L'«Ecotaxa» turística, entesa com l'impost que grava cada dia d'estada de les persones físiques en empreses d'allotjament, és un impost ambiental de recuperació de costos, en el qual les quantitats recaptades es destinen a inversions dirigides fonamentalment a frenar el desgast ambiental que suposa l'afluència massiva de turistes. Encara que a les Illes Balears l'impost va tenir una vida molt curta, ja que va entrar en vigor al maig de 2002 i va ser derogat al canviar el signe polític del Parlament Balear el 2003, la valoració que ens mereix aquest impost és positiva, quan en molts establiments hotelers europeus s'apliquen «taxes turístiques», encara que no estan destinades a la millora del medi ambient i de la qualitat dels serveis turístics. Com assenyalava l'«Informe de l'any 2000 de l'Agència Europea de Medi ambient sobre impostos ambientals», «diversos establiments hotelers en regions atractives per al turisme, recaptin taxes turístiques per a finançar els costos addicionals dels serveis turístics», però, com afegeix l'informe, «aquestes taxes no revesteixen normalment caràcter específicament ambiental», amb l'excepció, que destacava, de les Illes Balears, «de l'ecotaxa aplicada als turistes per a contribuir a un fons de regeneració del medi ambient i millorar la qualitat de vida del turisme en les illes». L'increment del cost de l'allotjament turístic que suposava l'ecotaxa

balear era moderat (una mitjana d'un euro per persona i dia, quedant-ne exempts, entre d'altres, els nens menors de dotze anys), i no semblava susceptible de produir un descens en la demanda vacacional amb consegüent pèrdua de competitivitat del sector, com havia esgrimit el grup hotelier, però potser la fallada en la implantació d'aquest impost va radicar que no es van explicar adequadament els seus objectius, i fins i tot, no es van establir els mitjans de suport, almenys en una primera fase, per a la seva recaptació per part dels establiments turístics. Però encara que per raons polítiques o de dolenta execució, l'ecotaxa balear hagi tingut una vida curta i polèmica, gens impedeix la futura aplicació d'impostos d'aquest tipus, com ho demostra que la pròpia Comunitat Europea es tingui cofinançant, per mitjà del programa LIFE - Medi ambient 2000, l'estudi de viabilitat de la implantació de l'ecotaxa a l'illa de Lanzarote. El projecte canari pretén esbiaixar els problemes plantejats a Balears, i inclou dues fases, consistint la primera a explorar la legalitat administrativa, turística i social, i la segona, en la simulació pràctica de l'ecotaxa. Es tracta per tant, al meu entendre, d'un impost que, aplicat adequadament, pot resultar molt positiu per a la millora de les infraestructures turístiques i de la conservació dels actius naturals que són, en definitiva, el motor de l'activitat turística en

una societat cada vegada més preocupada per la qualitat ambiental de l'entorn.

QUINA SERIA LA MILLOR POLÍTICA PER REDUIR ELS RESIDUS I FOMENTAR EL RECICLATGE?

Una de les polítiques que està demostrant efectivitat per a reduir el volum de residus urbans i fomentar el reciclatge és l'incentiu mitjançant l'aplicació d'impostos diferenciats en funció de la quantitat o el tipus d'escombraries que cadascun produeix. En el nostre país, i llevat de rares excepcions, el caràcter invariable de les taxes d'escombraries que cobren els ajuntaments fa que no exerceixi un efecte d'incentiu sobre l'activitat dels ciutadans. D'acord amb la regulació continguda en la Llei d'Hisendes Locals no sembla que hi hagi impediments perquè els ajuntaments estableixin tarifes progressives en funció del volum o tipus de residu o contaminació, sempre que la recaptació no excedeixi en el seu conjunt, del cost del servei o activitat que es tracti. Com un exemple de l'aplicació d'una mesura d'aquest tipus, encara que referit únicament als locals i establiments comercials i de serveis, ho constitueixen les ordenances de Barcelona sobre recollida d'enderrocs i residus sòlids urbans produïts per locals i establiments comercials i de ser-

veis, ja que encara que la taxa es liquida per unitat de local, sense atendre a la quantitat d'enderrocs o residus produïts, es preveu una bonificació del 75% de la quota, bastant elevada per tant, per a aquells establiments que guardin el contenidor subministrat per l'Ajuntament dintre del seu local d'acord amb els horaris de recollida establerts per les Ordenances municipals de neteja o que disposin d'un sistema de compactació mecànica que els permeti disminuir el volum original entre dos i quatre vegades, així com per a aquells establiments i dependències que disposin d'instal·lacions per a la recollida selectiva d'enderrocs i/o compostatge in situ de la matèria orgànica.

CREU QUE AUGMENTAR LA INCINERACIÓ DE RESIDUS ÉS UNA MESURA EFECTIVA PER INCENTIVAR L'AJUNTAMENT A UN NOU MODEL DE RECOLLIDA?

La incineració de residus, d'acord amb la legislació de residus i les directives europees que trasllada, constitueix sempre una mesura menys avantatjosa ambientalment que la valorització o reciclatge, encara que de vegades resulta inevitable ja que hi ha determinats tipus de deixalles que únicament admeten l'emmagatzematge o la incineració. Per això, al meu entendre s'ha d'augmentar només en la me-

sura que resulti estrictament necessari, màxim quan és urgent en aquests moments, que el nostre país redueixi les emissions a l'atmosfera de gasos com el diòxid de carboni, si volem complir amb els compromisos que hem assumit en la Comunitat Europea respecte dels objectius del Protocol de Kioto. Com és sabut, estem molt lluny d'aconseguir el nostre compromís de no incrementar les emissions de diòxid de carboni en el període 2008-2015 en més d'un 15 per cent respecte a les de 1990, ja que l'any passat s'havien incrementat en prop d'un 40 per cent, i això pot suposar un alt cost per a Espanya atès que la Comunitat s'està prenent molt de debò el compliment d'aquests objectius, i el nostre país es pot veure sancionat i obligat a realitzar importants inversions i despeses per a reduir les emissions.

CREU QUE GRAVAR ELS CÀNONS D'AIGUA ÉS UNA MESURA EFECTIVA PER REDUIR EL CONSUM D'AIGUA?

Considero que l'aplicació de cànons pel consum d'aigua constitueix una mesura eficaç per a reduir el consum, sempre que la tributació es calculi de manera adequada i progressiva. L'aigua és un bé cada vegada més escàs i valuós, per a la qual cosa cal assignar-li el valor que té per tal d'evitar el balafament pels ciutadans i indústries, que malauradament ha estat una constant en el nostre país.

QUINES ALTRES MESURES S'HAN D'ACOMPANYAR PER CREAR LA CULTURA DE L'AIGUA?

Considero que la informació i l'educació a la població, constitueixen mesures bàsiques per a crear una «cultura de l'aigua», ja que els ciutadans moltes vegades no són conscients dels problemes ambientals, com pot ser el de l'escassetat en moltes zones dels recursos hídrics. D'acord amb un estudi realitzat recentment pel sociòleg Juan Díez Nicolás, els resultats del qual va publicar el diari El País, el comportament ambiental dels espanyols és molt deficient, tot just un 10 per cent de la població «aprova» segons els distints índexs aplicats, i això es deu en gran mesura a la falta d'informació i conscienciació: el 65 per cent dels enquestats reconeixia que estava «poc» o «gens» informat sobre medi ambient. Aquesta tasca d'informació no només és convenient, sinó que constitueix en l'actualitat, una obligació dels poders públics, d'acord amb els principis de «Gobernanza» o bon govern que aplica actualment la Comunitat Europea, que en l'àmbit de la protecció del medi ambient es tradueixen sobretot en fomentar la cooperació informada dels ciutadans per la preservació del medi ambient. Només mitjançant una distribució de les esferes de responsabilitat entre l'Administració pública i les forces socials és possible avançar cap a la consecució d'un autèntic desenvolupament sostenible.

DIPUTACIÓ DE
TARRAGONA